

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 6-7

1976 4. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr.2

Lær av linjegodsstreiken!

Linjegods-streiken endte som kjent med nederlag etter at AKP-gruppen etter hvert helt klarte å tilrive seg ledelsen, og derved bevisst fikk satt sitt stempel på streiken i et forsøk på å fremme sine snevre, egoistiske, småborgerlige partipolitiske interesser. Linjegods-streiken viser klart

hva slags støtte arbeiderklassen har å vente fra slike grupperinger, som setter slike interesser framfor det å styrke og hjelpe arbeiderklassen. Det er nødvendig at arbeiderklassen generelt og arbeidere i konfliktsituasjoner spesielt ikke bare må skjerpe seg vis a vis borgerskap og dets institusjoner

i LO/NAF, men også være årvåkne overfor grupperinger av AKPs type, som opptre som provokatører overfor arbeiderklassen. Blikket må skjerpes, slik at man skjeler mellom ekte og falske kommunister.

Vi viser til brei behandling inne i avisa.

AKP OG GENIENE FRA TYSKLAND

Vi kommunister har stadig hevdet at de såkalte "m-l"-grupperingene av av AKP-typen rundt om i Europa har en helt spesiell objektiv funksjon: å lede arbeidernes klassekamp inn i småborgerlige kanaler.

AKPs atferd på forskjellige arbeidsplasser og i arbeidskamper i det siste viser at det er nødvendig fortsatt å drive opplysningsarbeid på dette feltet.

Vi skal ta for oss en brosjyre om det nasjonale spørsmål utgitt av AKPs søstergruppe i Vest-Tyskland, nemlig KPD/ML. Den bærer den typiske tittelen "Tyskland for det tyske folk", og har nylig fått rosende omtale av AKPs organ "Klassekampen".

Forts. side 8

Arbeiderpartiets politikk: Lønnsnedslag og arbeidsløshet i oppgangstider

Den økonomiske oppgangen.

Den lange varslede oppgangen i den vestlige verdens økonomi synes nå å være inne i sin begynnelse. Som i tilfellet med nedgangen, er det også for oppgangens vedkommende først og fremst situasjonen i USA, Japan og Vest-Tyskland som er bestemmende for utviklingen i den nærmeste framtid.

Før vi ser på situasjonen for norsk økonomi, kan det derfor være grunn til å se kort på utviklingen i disse landene.

I løpet av de tre første månedene i år steg bruttonasjonalproduktet i USA regnet som årlig vekstrate med 7,5%, og oppgangen skjøt også fart i Japan.

Imidlertid har oppgangen hatt liten innvirkning på arbeidsløsheten, spesielt har sysselsettingen i industrien forblitt på det samme lave nivå som før oppgangen tok til. Når det gjelder prisene, fortsetter de å stige i samme takt som før. For lønningene kan en derimot ikke observere noen stigning. Mens det i Japan har vært reallønnsnedslag, har lønna for den amerikanske industriarbeideren holdt seg omlag uendret det siste året.

Kort fortalt kan økonomien i USA og Japan beskrives som en oppgangssituasjon med økt produksjon, uvanlig høy arbeidsløshet som bare i liten grad påvirkes av produksjonsøkningen, sterk prisstigning og nedgang eller stillstand i reallønna for industriarbeidere.

Dette bildet blir bare klarere når vi betrakter situasjonen i Vest-Tyskland. Mens veksten i bruttonasjonalproduktet fra 1975 til 1976 blir anslått til 5,5%, har arbeidsløsheten vist liten eller ingen nedgang. Reallønna er synkende, og prisstigningen er etter vest-tyske forhold uvanlig høy.

Se siste side.

STUERSTREIKEN PÅ HERØYA Har LOs "brannkorps" nådd fram?

Torsdag 29/4 - kl. 15.00, gikk 84 stuer ved Porsgrunn Fabrikkers til streik. Stuerne krav er garantert årsinntekt for 45 mann, basert på den årsinntekt de hadde i fjor pluss de tarifferte tillegg ved denne revisjonen. Bakgrunnen er at man regner med store vanskeligheter med å få jobber nok til en skikkelig årsinntekt.

Når man ser på den utvikling som har vært de siste åra, med sterk rasjonalisering, så er ikke kravet bare rime-

lig "men livsnødvendig for stuerne. Det har ikke vært ansatt nye faste folk på 15 år. For 10 år siden var det 200 faste og 100 ekstrasolk, som i praksis også var faste.

Stuerne arbeidssituasjon er preget av fullstendig usikkerhet. De vet aldri om de får arbeid og kan måtte gå i dagervis uten å få anledning til å tjene penger. Resultatet blir at de er tvunget til å ta mye nattarbeid og overtid når de kan få

Forts. side 4

KINA: Kamp mot revisjonismen

Den 7. april ble Teng Hsiao-ping av Politbyrået i Sentralkomiteen avsatt som statsminister og for øvrig fratatt alle verv både innen og utenfor partiet. Han beholder imidlertid sitt medlemskap i partiet.

Det blir i Sentralkomiteens erklæring sagt at etter å ha drøftet den kontrarevolusjonære episoden på Tien An Men-plassen og "Teng's opptreden i den senere tid", mener Sentralkomiteen at karakteren av problemet med Teng Hsiao-ping har utviklet seg til å bli en antagonistisk motsigelse.

De spørsmål det i Teng-saken har stått strid om, er på ingen måte av ny

dato, men har mer eller mindre krasst dukket opp gang etter gang i hele perioden etter revolusjonen i 1949.

Under Kulturrevolusjonen ble Teng og Liu-chao-chi ansett som politiske tvillingbrødre. Det var i denne perioden at Teng lanserte følgende nå så berømte aforisme: "Jeg bryr meg ikke om katten er svart eller hvit, bare den fanger mus." Bak denne musiske formuleringen skjuler seg essensen i den politiske prosaismen han - som i sin tid Liu-chao-chi - forfattet og søkte å vinne tilhengere for.

Innholdet i denne politikken er av Mao-tse-tung sammenfattet under betegnelsen "den kapitalistiske vei". Så vidt

vi kan skjønne, dekker dette begrepet i hovedsak det Lenin stemplet som økonomisme, dvs. fornektelsen av politikens, det bevisste elements, klassebevisshetens ledende rolle i proletariatets kamp, det være seg før som etter den sosialistiske revolusjonen. Lenin betegnet tradeunionismen som arbeiderklassens borgerlige politikk, dvs. en politikk som finner seg til rette innenfor det borgerlige samfunns rammer og som dermed medfører at arbeiderklassen avstår fra å opprette sin egen statsmakt. En økonomistisk politikk under sosialismen vil på sin side rydde grunnen for borgerlige og kapitalistiske restaurasjons-

forsøk - enten fredelig ved hjelp av partiet (Liu-chao-chi) - eller voldelig (Lin Piao). (En kombinasjon av begge deler er selvsagt også mulig.)

Økonomismens fremste varemerke under sosialismen er å knesette prinsippet om økonomisk vekst som overordnet siktemål for politikken, å gi økonomien forrang. Det har imidlertid innen partiet ikke hersket noen uenighet om at Kina nå må ta fatt på en omfattende industrialisering av landet. Striden gjelder metoden for hvordan produksjonen skal økes, både på kortere og lengre sikt.

Både i synet på prinsippene for land-

Forts. side 11

Revolusjonen i Oman

Lengst sør på den arabiske halvøya, ved innløpet til den persiske gulf, ligger OMAN. I dette landet som de fleste kjenner svært lite til, pågår det en "glemt" frigjøringskamp som nå ser ut til å gå inn i sin avgjørende fase. Dette landet, OMAN, har i mer enn hundre år vært underlagt britisk imperialisme. Landet var en del av det britiske imperiet som i de siste ti-år har smuldret opp, og en viktig del! Hadde en kontrollen over Oman, hadde en i realiteten kontrollen over hele den persiske gulf. Dessuten ble det drevet en intens handels- og smuglervirksomhet i området, som britene var særst interessert i å kontrollere. Handelen på Østen, med Kina, Malaysia og India, som omanerne drev, var av største betydning for britene.

Den britiske imperialismen har, etter at den begynte å miste sitt fotfeste, vært interessert i status quo. Så også i OMAN. Derfor lot britene føydalherrene og sultanene i fred helt opp til våre dager. Den dominerende sultanen under britene var sultan SAID bin Taimur, som styrte som en eneveldig hersker i pakt med de arabiske stammetradisjoner. Dette styret var kjennetegnet av total isolasjon fra utenverdenen og respekt for tradisjon og religion (ISLAM). All innflytelse utenfra ble forsøkt utradert, og alle som kom med nye ideer, ble brutalt kastet inn i Fort Jalali, Muscats beryktede fengsel.

Men i 1967 skjedde det noe som skulle få imperialistene til å endre mening om Omans framtid. Britene ble etter en langvarig frigjøringskrig, kastet ut av Aden og de sørlige delene av Jemen og Folkerepublikken Jemen ble opprettet. Dermed hadde folkene på den arabiske halvøya fått en progressiv base, som kunne danne grunnlaget for deres frigjøring. Dessuten skulle Oman nå komme i søkelyset på en annen måte. De store oljefunnene i Syd-Arabia og Kuwait gjorde at imperialismen anså det for å være stor sannsynlighet for oljefunn også i dette ørkenområdet.

På denne bakgrunn måtte britene endre taktikk. Den gamle erke-konservative sultanen tilfredsstilte ikke lenger deres behov. Han hindret produktivkreftenes utvikling i landet; han var en bremse på utviklingen, bl.a. hindret han oljeselskapene i å komme inn. Ved en palassrevolusjon i 1970 ble sultan Said bin Taimur styrtet og hans sønn Quabos tok over. Under Quabos har det skjedd en enorm utvikling; kapital har strømmet til. Her var det framtid for profitthungre kapitalister. Landet er nå en blomstrende bygd opp. I 1970 fantes det ikke skoler, helsevesen, elektrisitet, og det var bare et svært begrenset vei-

nett i landet. Idag er det blitt bygget noen skoler, og helsestasjoner, elektrisitet og veier er kommet til. Bl.a. er det blitt bygd vei mellom Muscat og Salalah. Nå får de rikeste utdannelse og vestlig innflytelse begynner å bli merkbar. Denne utviklingen har en hensikt for imperialistene: Å sette Oman istand til i best mulig grad å tilfredstille deres behov for maksimal profitt.

Selv om den britiske imperialismen ikke har den innflytelse den engang hadde, dominerer den ennå Oman. Bl.a. står ca. 300 britiske offiserer i kommandoen for Omans hær og flyvåpen. I Salalah, helt vest i landet nær grensa til folkerepublikken Jemen, har britene en flybase. På Masira-øyene fins en annen. Denne siste har USA-imperialismen kastet sitt sultne blikk på. Den 20. januar 1975 fikk USA denne basen av sultan Quabos. Ved dette fikk USA et viktig fotfeste i området. Fra denne flybasen kan USA kontrollere enhver flåte/troppebevegelse i området, og basen kan vise seg å spille en viktig rolle i kampen mellom de to supermaktene om verdensherredømmet. Men USA nøyer seg ikke bare med denne flybasen. Sovjet har begynt å få et visst innpass i Folkerepublikken Jemen og USA gjør seg nå klar til å overta hele Oman. Omanske piloter blir trent i USA, og militær "hjelp" strømmer til landet. Oman kan nemlig bli et viktig utgangspunkt for amerikansk intervensjon i araberlandene i tilfelle av en ny verdenskrig. Dessuten må en huske på at ca. 60% av den vestlige verdens oljetilgang blir ført ut fra den persiske gulf.

Det er på denne bakgrunn en må se frigjøringskampen i området. Den begynte i 1965 i Dhofar, helt vest i landet, og fikk et avgjørende oppsving i 1967 da Folkerepublikken Jemen ble dannet. Da fikk nemlig frigjøringsbevegelsen materiell støtte derfra, slik at betingelsene for framgang i kampen ble lagt til rette. I 1968 tok frigjøringsbevegelsen navnet PFLOAG. Folkefronten for den okkuperte arabiske bukts frigjøring, og baserte sin politikk på marxismen-leninismen med det mål å opprette en forenet arabisk folkerepublikk. Helt fram til idag har sultan Quabos frenetisk forsøkt å hindre framgang for fronten. Først forsøkte han like etter at han kom til makta i 1970, å "kjøpe" patriotene, ved å love amnesti for dem. Han sa seg også villig til å slippe revolusjonære ut av fengslene hvis de ga opp kampen. Når dette ikke lyktes, satte han igang en voldsom opprustning av arméen. Leiesoldater kom fra Jordan, Pakistan og India og britiske offiserer

ble satt til å kommandere hæren. Ut på høsten 1971 ble det satt igang en voldsom terror mot folket i de frigjorte områdene i den såkalte operasjon Jaguar. De befrie områdene ble ødelagt, og hele oaser og landsbyer jevnet med jorda, avlingene ble brent og saueflokker bombet ihjel.

Men denne offensiven lyktes ikke og tilslutt måtte Quabos og hans imperialistiske leietropper gi seg og PFLOAG kunne fortsette kampen med ennå større oppslutning i folket.

En av årsakene til at fronten bedret sin posisjon etter at regjeringstroppene til Quabos foreløpig ble slått tilbake, var den liberaliseringspolitikken som ble satt i verk etter palassrevolusjonen i 1970 som åpnet veien for en massebevegelse uten sidestykke i Omans historie. Ved oljefeltene ble det igangsatt streiker og i september 1971 kom det nesten til opprør. Palasset til sultanen ble invadert, biler brent opp og endel statsfunksjonærer ble drept. Det som framkalte denne aksjonen var misnøyen i forbindelse med en enorm prisstigning som fulgte med importen av godt betalt utenlandsk arbeidskraft ("godt betalt" etter omanske forhold). Etter nederlaget i 1971/72 mistet britene mer og mer interesse for området, og begynte så smått å minske sitt engasjement der. Frigjøringsfronten ble for sterk for dem og framgangen bare fortsatte.

Men mens britene trakk seg forsiktig ut av landet, rykket Iran inn med full fart. De ville ikke sitte med hendene i fanget og se på at området skulle falle i hendene på folkene der. Det kunne innevarsle begynnelsen på en farlig utvikling for sjahen og hans reaksjonære medløpere. Sjahen av Iran sier det sjøl slik: "Vest-Europa, USA og Japan betrakter den persiske gulfen som en vesentlig del av deres sikkerhet, men de er ikke istand til sjøl å garantere sikkerheten her. Det skal vi gjøre for dem." (Newsweek)

Op det løftet har sjahen holdt. I desember 1972 ble det landsatt 3000 iranske soldater i Oman for å uskadeliggjøre de "2-3000 analfabetske villmenn som sprer terror i området" som sjahen uttrykte det. Denne velutrustede invasjonstyrken besatte sju punkter langs Salalah-Muscat-veien, som i flere år har vært avskjært av frigjøringsfronten. Siden har iranerne sendt flere mann til Oman, og idag er det omlag 12000 iranere der. Sultan Quabos har kunnet notere seg visse framganger pga den enorme støtten utenfra, men heller ikke nå har det lyktes imperialismen å knuse PFLOAG.

Stilt overfor denne alvorlige situasjonen med åpen iransk intervensjon, har frigjøringsfronten sett det som en nødvendighet å få større bredde på fronten ved også å trekke ikke-marxister med i kampen. På en kongress i august 1974 ble PFLOAG omorganisert og omdannet i PFLO. Folkefronten for Omans frigjøring. Denne kongressen slo uttrykkelig fast at kampen skulle konsentrere seg om nasjonal frigjøring av Oman. Kongressen uttrykte i en av sine resolusjoner at kampen hadde endret karakter fra en klassekamp til en nasjonal frigjøringskamp i og med at iranske styrker i tusentall hadde invadert landet. Folkekrig måtte være midlet en skulle bruke for å seire i kampen mot imperialisme og reaksjon.

Mens sultanens oljeinntekter og pengehjelp utenfra så å si utelukkende går til våpen og militærutgifter, har folket under ledelse av PFLO, bygd opp de frigjorte områdene i landet. Her blir folkets grunnleggende interesser tatt vare på. Før frigjøringskampen begynte, var 99% av befolkningen her analfabeter. Leger fantes ikke og spebarnsdødeligheten var på 80%

(blant verdens største). Nå kan 50% av befolkningen lese og skrive. PFLO har også reist sykehus og klinikker i de frigjorte områdene. En helsetjeneste er i ferd med å bygges opp med hjelp av bl.a. en egen utdanningssektor innen helsesektoren. Heller ikke kvinnekampen blir forsømt. Kvinnene

Undervisning i de frigjorte områder.

har praktisk talt like rettigheter med mennene, og når en tenker på hvor hardt kvinnene blir undertrykt i araberlandene, kan en sjøl tenke seg hvor langt PFLO har nådd i kvinnekampen. Men for å komme så langt, har PFLO ikke bare måttet kjempe mot imperialisme og reaksjon, men også mot eldgamle tradisjoner, overlevninger fra tidligere samfunn. Stammefelder, kamp om vann for buskap, sekterske beiterettigheter osv. har PFLO gjennom grundig overtalelsesarbeid klart å ordne opp i.

Men tross dette, har ennå ikke PFLO nådd sitt mål: Fullsendig frigjøring av Oman, sjøl om kampen nå også føres i andre områder enn Dhofar, der den begynte. Også i nærheten av hovedstaden Muscat har det vært kamphandlinger. For ca. ett år siden var det en heftig strid der, og mange patrioter falt i kamp mot utenlandske intervensjonstropper. Iranerne så denne utvidelsen av kampen som en trussel og den 16. oktober 1975 ble det satt i gang en offensiv med det mål en gang for alle å knuse PFLO. Det så i begynnelsen av offensiven stygt ut

Forts. side 4

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Igen har sosialdemokratiet maktet å kjøre igjennom et tariffoppgjør på tvers av arbeidernes økonomiske interesser. Totalt greide LO-ledelsen å vise fram ca. 2/3 ja-stemme-andel, sjøl om man fikk et klart nei-flertall innen enkelte bransjer som f.eks. innen kjemisk industri.

Koblingsbestemmelsene ugyldiggjør imidlertid nei-flertall innen f.eks. kjemisk som grunnlag for nytt oppgjør, - det kombinerte fellesoppgjør dikteres alle.

Vi kjenner sjølsagt ikke alle begrunnelser for at mange stemte ja til Kleppepakke og dermed aksepterte et faktisk lønnsnedslag, men vi vil nevne noen vesentlige årsaker.

Foruten de som har godtatt sosialdemokratiets politikk og tror at klassekampen vil avløses av classesamarbeidets vei, er det flere som har avslørt denne humbugen men likevel akseptert kombinertoppgjøret fordi man i dagens situasjon ikke ser muligheter for kampformasjoner for arbeiderklassen. For titusener har f.eks. NKP og SV betydd sentret for faglig opposisjon som kunne bidra til å organisere den faglig-økonomiske kamp, - ved å stemme nei til LO-ledelsens linje kunne man samles om en opposisjonell kamplinje som førte arbeiderklassen på offensiven, angrep profitten og som kunne føre til bedre og sikrere lønnsvilkår og tariffbestemmelser.

Men hva så når hele denne "opposisjon" (NKP-SV) framstår demonstrativt uten alternativ kamplinje for de fagorganiserte? Man oppfordrer til å stemme nei, samtidig som SV-NKP's faglige sentraler gir klart uttrykk for at nei-flertallet

skal føre til en ny vurdering av Kleppepakkas innhold - denne omvurdering skal de samme organer LO-NAF - staten på samme måte presentere på nytt!

SV's Berit Ås ga klart uttrykk for hva som måtte "rettes på": Kleppepakka ga ikke nok til de lavest lønnte - ders andel av kaka burde vært større! Kvinnen hadde heller ikke fått særlige bestemmelser i de nye avtalene! M.a.o. kombinertoppgjørets prinsipp var godkjent - SV-ledelsen syntes at LO-NAF-Statens troikaen ikke hadde opptrådt tilstrekkelig sosialt! NKP-ledelsen kjørte i samme spor de ville også "forbedre" pakka.

Det er innlysende for oss at de store masser av industriarbeidere - (og da mener vi de fullendte og egentlige industriarbeidere) ikke ville forkaste forslaget først og fremst av slike senile, patetiske og borgerlig-filantropiske grunner som Berit Ås & co forfektet. De er ikke lavtlønnene på Kleppes, Willochs og Berit Ås' statistikk (30 - 40 000 i inntekt) men ønsker å bryte igjennom den tvangsramme kapitalen og borgerstaten nå legger på arbeideren og hans lønn for å øke utbyttingen for profitt.

Industriarbeiderne lever kun under industriarbeidernes vilkår i industribyer med 500 - 15 000 i månedlige boligutgifter og eksisterer følgelig ikke med 40 000 i skattbar inntekt. Industriarbeiderne hadde udiskutabelt objektivt behov for å forkaste tariff-forslaget, og vi tror dette også var oppfattet av det store flertall - men å stemme nei for å få en ny runde med Berit Ås/M.G. Knutsen-korrigert Kleppepakke, kunne ikke bli

Oppsummering av tariffresultatet

betryggende - det måtte forstås som fåfengt.

Hva med AKP's opprop om "Stem nei-bare kamp nytter!"? Tilsynelatende utmerket, og vi fikk "Linjegods" helt etter AKP's lest og i deres regi! Hva dette førte til kjenner alle. Nettopp AKP's umiskjennelige forakt for arbeiderne og deres evne til å manøvrere seg i en posisjon som setter dem i stand til å manipulere med dem som kommer under deres innflytelsessfære - gjorde at arbeidernes kamp blei noe annet, - det blei fremdeles en kamp men som AKP nå førte på sine premisser - arbeiderne blei kanonføde og resultatet nedslående.

Dessverre oppfattet mange alt dette som at det nå ikke nyttet. Streikekamp lokalt på tvers av oppgjøret ville ikke føre fram. Et annet moment var at Arbeidsretten p.g.a. AKP-galskapen i forbindelse med Linjegods syntes å ha gjenfunnet noe av sin tapte prestisje.

Det er vår oppgave nå å påvise at nettopp når arbeiderne tar saken i egne hender, kaster illusjonene om "streikeretten" overbord og forbereder seg på kamp etter parolen: Tvers igjennom lov til seier! - bare da og ved å beholde arbeidernes kampløvelse vil kampen lykkes. Da vil den nødvendige solidaritet fra andre arbeidere komme slik at Arbeidsrett, politimakt og trusler fra LO- og forbundsledelse blir papirtigre. Arbeiderne vil kunne vinne en posisjon hvor de mest presserende krav kan

dikteres overfor arbeids-"giverne".

For å bringe arbeiderklassen på offensiven er det langt fra nok å avsløre humbugen bak DNA og LO's classesamarbeidslinje og den tiltakende korporativisering som påtvinges de fagorganiserte fra den kanten. Dette oppfattes nok av de fleste. Det er mere enn noen gang gang nødvendig å påvise at SV-NKP-opposisjonen ingen opposisjon er - og at spørsmålet om en aktiv kamplinje må utarbeides i kamp mot den småborgerlig-militante AKP-gruppering.

Både Morgenbladet og Aspengren er uhyre opptatt av at arbeiderne skal oppfatte AKP som kommunister og marxist-leninister. Hensikten er at arbeidernes egen nødvendige vilje til å føre kamp skal kunne stemples som AKP-taktikk og identifiseres av andre arbeidere som dette. Dette skal og må ikke lykkes, på tross av at hele borgerpressen - også "Klassekampen" strever hardt for å opprettholde et slikt vrangbilde.

Kommunisten vil med sin linje og sine anvisninger til arbeidernes egen kamp vinne fram - arbeiderklassen vil så visst kjenne de falske fra de ekte. Kommunistisk Arbeiderforbund vil forsterke sin virksomhet - vi fryser ikke på ryggen av Aspengrens trusler om represalier - vi har full tillit til arbeiderklassen - vi føler oss trygge på arbeidsplassene blant medorganiserte - personlige represalier fra LO-ledelse og bedriftseiere kan nok ramme den enkelte av oss - men ikke vår bevegelse!

PALESTINA: Kampen tiltar på okkupert område

Vestbredden av Jordan-elva utgjør geografisk bare en liten del av de områdene sioniststaten Israel okkuperte i 1967. Men området er relativt folketett, og det er fruktbart.

Det er vel kjent at sionistene bevisst har gått inn for å gi mange av de okkuperte områdene "en jødisk karakter". Både i Sinai og mot Golan-høyden har man skapt nye bosettningsområder for nye innvandrere.

Det området som kalles vestbredden har vært behandlet på en noe annen måte. Området - med dets palestinske innbyggere, har kommet til å spille samme rolle som syd-Afrikas bantustaner. Man har avholdt lokale valg, opprettholdt en lokal administrasjon osv. - dvs. at man gir inntrykk av at det finnes et indre selvstyre.

Befolkningen i området har så i stor grad blitt utbyttet som billig arbeidskraft i andre deler av landet. Den palestinske befolkning som på denne måten arbeider for sionistene, har i virkeligheten blitt tvunget til dette.

Den israelske okkupasjonen har nemlig brakt med seg en sterk prisøkning-mens inntektsmulighetene ikke har økt tilsvarende.

De siste måneders kamper på Vestbredden, blir av PLO betraktet som en viktig fase i kampen for Palestinas frigjøring. I stor målestokk føres nå kampen på palestinsk jord.

De sionistiske provokasjonene som har utløst kampene, er først og fremst vedtaket om å konfiskere ytterligere 15000 mål jord i Galilea. Videre at man tillot en demonstrasjonsmarsj av høyreorienterte sionister "for kolonisering av Vestbredden".

Dette demonstrasjonstoget ledet til spontane motdemonstrasjoner fra palestinerne side, og til et visst press mot den sionistiske regjeringen fra utenlandsk hold. B.l.a. har jødiske organisasjoner i USA tatt avstand fra en permanent jødisk bosetting på Vestbredden.

Overfor presset fra palestinerne og andre vedtok en splittet israelsk regjering nylig at man ikke

skulle tillate permanent bosetting av jøder i området.

Dette vedtaket er nok primært tenkt å skulle berolige de utenfor området som har kritisert okkupasjonspolitikken. Men det kan uten tvil fastslås at vedtaket er en bløff- og altså ikke vil bli overholdt. Høyreorienterte sionistgrupper trosser åpent vedtaket, og de israelske myndighetene gjør ingenting for å fjerne dem.

Situasjonen i frigjøringsbevegelsen

Tegn tyder på at frigjøringsbevegelsen, som har vært noe splittet i taktiske spørsmål, nå er i ferd med å oppnå en sterkere enhet. PFLP og Fatah arbeider for tiden med et felles handlingsprogram. Flere ledende representanter for Fatah har nylig understreket at Fatah ikke går inn for at PLO skal delta ved Geneve-forhandlingene. Fatah går heller ikke inn for noen form for "løsning av konflikten" so vil innebære anerkjennelse av staten Israel.

På den annen side opplever Syrias innblanding i Libanon som i hovedsak et forsøk på å presse PLO til å godta en forhandlingsløsning, dvs. en Geneve-avtale. PLO har møtt dette syriske angrepet med å henføre seg spesielt til

de Syria-orienterte palestinske organisasjonene med appeller om palestinsk nasjonal enhet.

Syrias innblanding i kampene i Libanon har vært siktet inn på å hindre et politisk skifte i landet. Igjen har det med all mulig tydelighet blitt demonstrert at den palestinske frigjøringskampen ikke må baseres på støtte fra de arabiske stater, men på fribevegelsens egen væpnede kamp. Men - det må også nevnes aldri ville nå det nivå den i dag er på, om det ikke var for de arabiske folkenes solidarisering med frigjøringskampen.

Palestinerne kamp har hatt - og vil fortsatt få - avgjørende betydning for hele den arabiske revolusjonen.

T.H.

Et lite felt er klipt vekk i vårt eksemplar.

Etter to år med ustabile forhold ser det nå ut til at borgerskapet har konsolidert stillingen i Portugal og at det har bedre kontroll over situasjonen enn noen gang siden fascist-regimet falt i 1974.

I løpet av det siste halvåret etter høyre-kuppet i november er MFA blitt praktisk talt renset for progressive elementer. Dette innebærer bl.a. at de mest framstående lederne for kuppet i 1974 i dag er avsatt fra sine militære stillinger og ofte overført til fengsels-celler eller husarrest. Dette gjelder f.eks. Carvalho. Progressive soldater og ofte hele avdelinger med sterke venstresympatier er blitt dimittert og sendt hjem. Samtidig slippes fascist-er ut av fengslene, og borgerskapet er i ferd med å gjenopprette et effektivt politi- og militærapparat.

I statsapparatet, som etterhvert var blitt sterkt infiltrert av det portugisiske "kommunistpartiet", er tilsvarende utrenskninger blitt foretatt, men i noe mer moderate former. I stedet for PCP settes høyreorienterte krefter inn i statsapparatet.

Ikke minst merkbart har høyrekuppet i fjor vært i massemediene. Flere aviser og store radiostasjoner ble i løpet av 74-75 overtatt av progressive arbeidere og funksjonærer, mens PCP tok kontrollen over hrparten av de stats-eide avisene. De statseide avisene er nå overtatt av den 6. regjeringa hvor sosialistene og folkedemokratene (PPD) kontrollerer redaksjonene. Samtidig fikk de tidligere eierne tilbake sine okkuperte aviser og radiostasjoner. Følgen ble naturlig nok at venstre-orienterte journalister fikk enten munnkurv eller sparken. (Det er denne sensuren demokratets største forsvarere i Norge, DNA og Høyre, kaller "sikring av det portugisiske demokratiet".) Siden november har borgerskapet også styrket sin stilling overfor arbeiderklassen. Den reelle lønnsøkningen arbeid-erne tilkjempet seg i perioden etter kuppet i 1974, er nå i ferd med å bli spist opp av en galloperende prisstigning. En del av de okkuperte landeier-dommene er blitt overtatt av de tidligere godseierne, men i Sør-Portugal består de fleste kollektivbrukene land-arbeiderne har opprettet. Arbeidernes

organisering i arbeiderråd fungerer også fremdeles på en rekke arbeidsplasser, særlig på de store, moderne industriarbeidsplassene. Sosialistpartiet har imidlertid klart å passivisere store deler av arbeiderne, og det har PCP i like høy grad gjort. Mulighetene for å foreta fabrikkokkupasjoner og andre offensive kampformer er i dag blitt redusert fordi regjeringen nå kontrollerer et lojalt politi- og militær-

For de mindre venstrepartiene er stemmeandelen stort sett uforandret: ca. 4,5%.

En annen viktig faktor ved valget er de regionale forskjellene. I Nord-Portugal står de høyreorienterte partiene sterkt, mens revisjonistene og venstrepartiene står sterkt i sør. Den viktigste forskjellen mellom nord og sør er eiendomsretten innen jordbruket, i nord består landbruket hovedsakelig av små

Venstrepartiene utenfor FUR-fronten

De utfalte marxist-leninistiske partiene i Portugal har etterhvert samlet seg i tre leire: PCP (M-L)/AOC, MRPP og flere partier omkring UDP med PCP(r) som det største av dem. PCP(m-l) og den valgfront AOC har imidlertid ingen grunn til å kalle seg verken sosialister eller marxist-leninister. Partiets politikk baserer seg på

Portugal etter valget

apparat.

Borgerskapet i Portugal er likevel ikke ut av krisesituasjonen. Den økonomiske lavkonjunkturen har rammet Portugal sterkere enn noe annet land i Vest-Europa. Landets sosiale forhold er meget dårlige, og i tillegg er arbeiderklassen i Portugal mer klassebevisst enn i noen av de andre landa i Vest-Europa. Dessuten eksisterer det mot-sigelser innen borgerskapet, og fascistiske terrorgrupper er i ferd med å organiseres.

Valget på Nasjonalforsamling i april.

Valget fikk følgende resultat: (%)	1976	1975
PDC (ekstremt høyre)	0,52	
CDS (sentrumsdem.)	15,9	7,6
PPD (folkedemokr.)	24	26,4
PS (sosialistpartiet)	35	37,9
PCP (komm. parti)	14,6	12,5
UDP (dem. folkeunion)	1,6	0,78
MES (venstresos.)	0,56	1,02

MPD/CDE med 4,5% i 1975 stilte ikke. (Ehdel mikro-grupper er utelatt fra denne listen.)

Det viktigste resultatet av valget er at det sterkt høyreorienterte CDS er blitt sterkt styrkt. Samtidig har de tre andre store partiene mistet omlag 2% av stemmeandelen hver. For PCP regner en da med stemmene deres allierte MPD/CDE fikk i 1975.

sjøleiene bønder (ofte svært fattige), og i dette miljøet står kirken og andre reaksjonære krefter sterkt. I sør er det derimot store godseierdommer. Disse er nå for en del overtatt av landarbeidere som har kuppet kollektiver. I dette området har PCP stor støtte. Kollektiv-bøndene har imidlertid, til tross for PCP's innflytelse, gjennomført reformer som er langt mer radikale enn revisjonistene noengang har gått inn for, og dette har de ofte gjort i kamp mot PCP-byråkrater.

Venstrepartiene i Portugal

Som alle vest-europeiske land har Portugal også en rik flora av venstre-grupper. Imidlertid er det vel knapt noe land i Vest-Europa der disse gruppene har tilsvarende styrke og betydning.

Partiene innen FUR:

I 1975 gikk alle de største venstrepartiene utenom (m-l)-partiene inn i en venstrefront (FUR) sammen med PCP. Moskva-revisjonistene trakk seg snart ut av fronten etter å ha fortsatt sin "ansvarlige" politikk ved å sabotere og motarbeide arbeiderklassen og progressive krefters kamp mot regimet. FUR-frontens løse organisering og "spontanistiske" karakter ble likevel ikke særlig bedret. Etter høyre-kuppet i fjor gikk FUR-fronten raskt i oppløsning.

MES, en rådskommunistisk bevegelse og utfalte leninister, har vært preget av spontanisme og manglende evne til å forstå nødvendigheten av å organisere et kommunistisk parti som kan lede arbeiderklassens kamp. MES relativt sterke tilbakegang etter høyre-kuppet er nettopp et utslag av bevegelsens manglende forståelse av måten å organisere arbeiderklassen på. (MES står den svenske gruppa Förbundet Kommunist nær, og har sterk sympati i SV's Kontrast-floy.)

at sosialismen ikke står på dagsordenen og arbeider nå av alle krefter for å sikre et borgerlig-demokratisk Portugal. I praksis har dette betydd at PCP(m-l) har gått sammen med alt fra sosialistpartiet til ytterste høyre i kampen mot revisjonistene i PCP. PCP (m-l) har til og med deltatt i de halv-fascistiske angrepene på revisjonistpartiets hoved-kvarter. Etter høyre-kuppet 25. nov. presterte gruppa å påstå at den viktigste feilen ved den nye 6. regjeringa var at det satt to sosial-imperialister i den! (For den som kjenner AKP-gruppa, er det ikke overraskende at Klassekampen har støttet PCP (m-l).)

MRPP har omlag samme politikk som PCP (m-l), men samarbeider mindre åpent med høyrekreftene og er i ord noe mer radikalt enn PCP (m-l). I faglig politikk samarbeider begge disse gruppene med sosialistpartiet og PPD. De har imidlertid liten innflytelse i arbeiderklassen, og deres politikk er en hån mot kommunismen.

Mot PCP (m-l)'s og MRPP's reaksjonære politikk står PCP (r), Portugals kommunistiske parti (reorganisert), som er dannet av to tidligere (m-l)-grupper og deler av en tredje gruppe. PCP (r) er den viktigste organisasjonen innafor valgfronten UDP (folkedemokratisk union). I dag er UDP i ferd med å etablere seg som den sterkeste gruppe-eringa til venstre for PCP. UDP og PCP (r) har deltatt i en del enhets-aksjoner på venstresida. Imidlertid har de tatt avstand fra de trotskistiske og sentristiske partiernes prinsippløse og spontanistiske enhetsfronter både med og uten revisjonistene i PCP. Motstanden mot Moskva-revisjonistene har imidlertid ikke ført til at PCP(r) har overført supermaktsteorien mekanisk inn på et nasjonalt nivå. Partiets hovedbase er storindustrien omkring Lisnave-verftet. Det er mulig at en i PCP (r) finner kimen til det partiet, som skal lede den portugisiske arbeiderklassens frigjøringskamp.

Krasnij

Oman ... Fra side 2

for PFLO, og sultan Quabos annonserte i sin optimisme i begynnelsen av desember at PFLO var knust og krigen vunnet.

Men dessverre for imperialismen, sannheten er nok en helt annen. Denne siste offensiven har i virkeligheten vært bortimot en fiasko. Forsøket på å kvele PFLO ved å stenge grensa til Folkerepublikken Jemen har ikke lyktes. Derimot har offensiven endt på en måte som gjør at iranerne må ta sin stilling i Oman opp til revurdering. Deres sjanser til å tilintetgjøre fronten har smuldrert bort, og stilt overfor det faktum at PFLO ganske enkelt ved sin folkelige støtte er for sterke, kan sjahan bli tvunget til å gi opp eventyret i Oman.

Rashid Said, medlem av den sentrale informasjonskomiteen i PFLO uttalte på et solidaritetsmøte i Danmark nylig at når det ikke lykkes iranerne å ta over Dhofar, vil de kanskje trekke ut okkupasjonsstyrkene og si seg tilfredse med å kontrollere det strategisk viktige Hormuz-stredet. Dette vil imidlertid ikke bety at all iransk innblanding i Oman med ett stanser opp. Iran vil fortsatt ha styrker i landet, særlig styrker til forsvar av Hormuz-stredet, men kan komme til å trekke seg ut av Dhofar-provinsen.

Dette er en viktig seier for PFLO. Frontens framganger og revolusjonen i Oman er et lysende forbehold for de arabiske folk i kampen mot imperialismen, sionisme og arabisk og iransk raksjon. Denne kampen er en viktig del av de undertrykte folkenes kamp mot imperialismen og kapitalisme, og trenger støtte fra progressiv verdens over. Mange revolusjonære kamerater sitter fengsla i middelalderfengslet i Muscat. De trenger vår støtte nå. Der sitter bl.a. medlem av eksekutivkomiteen i PFLO, Saud Marzougi, sammen med 400 andre kamerater fra PFLO.

Leve den omanske revolusjonen, full støtte til PFLO!

Frihet for våre fengslede kamerater!

SPETTATORA ROSSA

- LOs brannkorps

Forts. fra side 1

det for å sikre seg noenlunde inntekt.

Stuerne utfører 70 % av sitt arbeid ved Porsgrunn Fabrikkers kaier. Streiken deres er rettet mot Porsgrunn Fabrikkers men ikke mot andre arbeidskjøpere.

I forhandlingene kom det til enighet om at det trengs 45 mann fast utenom sykemeldte/permitterte, selv om stuerforeningen mener dette godt kunne være høyere, 50-60 mann.

Mens stuerne krever garantert årsinntekt for disse 45 har Porsgrunn Fabrikkers tilbudt dette for bare 75 % av disse 45. Riksmeklingsmannens forslag var nesten identisk med bedriftens.

For stuerne var det bare en utvei: ulovlig streik. Gjennom valg av en egen streikekomite (aksjonsutvalg) på 3 mann, viste de forståelse for den nødvendige og eneste riktige streiketaktikken arbeid-erne må bruke, stikk i strid med dem som vil gjøre klubber og foreninger til kamp-organisasjoner.

Hydro var tydeligvis sterkt oppsatt på å knekke streiken. Deres trusel om å permittere 4500 Hydroarbeidere på

grunn av stuerstreiken påkalte seg imidlertid bare de samme arbeidernes harme, og slo tilbake på bedriftsledelsen som en boomerang.

Enda en gang viste det seg at LO-apparatet er langt bedre egnet til å oppløse arbeidernes kampformasjoner enn kapitalistene selv. Nestformannen i Norsk Transportarbeiderforbund, Odd Bach ble sendt som "brannkorps" fra Oslo til Herøya, der fikk-i stand et møte mellom stuerne og tillitsmenn, seg selv og bedriftsledelsen 8. mai. Møtet ga som resultat at stuerne gjenopptok arbeidet med løfte om nye forhandlinger. Formannen i Streikekomiteen sier at dette ikke innebærer at konflikten er slutt, men at det skjer på den forutsetning at det kommer i gang reelle forhandlinger. Den videre utvikling vil vise om Hydro nå er villig til å fire. Om Hydro ikke gir etter, har stuerne bare en ting å gjøre: Å gjenoppta streiken. Bak kravet har stuerne bl.a. sikret seg støtte fra 15 foreningstillitsmenn i Porsgrunn og Skien.

Korrespondent

Statsminister Nordli og Reidar T. Larsen fra SV hadde en feide i dagens ekko i radioen den 6.mai i år angående regjeringens vedtak om å registrere Norsk Front (nynazistene) som parti. Diskusjonen endte der den måtte ende mellom disse to. Reidar Larsen har aldri noen gang forstått hva den borgerlige statsmaskinen er for noe og hvordan den fungerer. Hadde han forstått Marx' lære slik han selv hevder, så skulle det være enkelt for ham å avsløre "sosialisten" Nordli. Nordli, på sin side, visste hva han gjorde da han viste til at saken hører hjemme hos statsmaktens undertrykkelsesorgan domstolene. Domstolene skulle avgjøre den videre skjebne for nynazistene og andre radikale grupper, som han kalte det. Her står vi allerede ved sakens kjerne, slik Nordli hadde lagt opp strategien for møtet.

Litt fra diskusjonens brennpunkt: Reidar Larsen fra SV mente ganske enkelt at regjeringen kunne stoppe nynazistene på det departementale plan ved ganske enkelt å ikke tildele parti, dvs. ikke registrere partiet i Norge. Som følge av hans gamle tro på at AP er et sosialistisk parti så skulle det være ganske enkelt å stoppe nynazistene gjennom et regjeringsvedtak, siden Arbeiderpartiet også sitter med regjeringsmakten i Norge. Men Nordli mente noe annet. Han slo fast at regjeringen med rette skulle registrere partiet, men at den videre skjebne for det skulle ligge hos

Staten over partiene

domstolene, og her føyde han gjen- tagne ganger til at dette også gjaldt andre grupperinger. Domstolene i den borgerlige statsmaskinen skulle altså ordne opp på både høyresiden og venstresiden i norsk politikk.

Nå er det vel på tide å rekapi- tulere litt fra hva Marx og Engels sier om hva den borgerlige stats- maskinen er for noe.

Jeg siterer litt fra Lenin: Staten og revolusjonen, der han fører i pennen et sitat fra Engels' verk Familiens, privateiendommens og statens opprinnelse, der det heter om staten:

"Staten" sier Engels idet han sammenfatter resultatene av sin his- toriske analyse "er altså på ingen måte en makt som er påtvunget sam- funnet utenfra; like så lite som den er "den etiske ide's virkelighet", "fornuftsens bilde og virkelighet", som Hegel hevder. Den er tvert om et produkt av samfundet på et bestemt utviklingstrinn; den er innrømmelsen av at dette samfundet har viklet seg inn i en uløselig motsetning med seg selv, har spaltet seg i uforsonlige motsetninger som det ikke makter å overvinne. Men forat disse motset- ningene, klasser med motstående øko- nomiske interesser ikke skal for-

tære seg selv og samfundet gjennom en fruktesløs kamp, er det blitt nød- vendig med en makt som tilsynelatende står over samfundet, en makt som skal dempe konflikten og holde den innenfor "ordenens" rammer. Og denne makt som er sprunget frem av sam- fundet, men som stiller seg over det og blir mer og mer fremmed for det... er staten."

Lenin sier videre: "Her er det med full klarhet gitt uttrykk for marxismens grunntanke om statens historiske rolle og betydning. Staten er et produkt av og et uttrykk for klassemotsetningenes uforsonlighet. Staten oppstår der, da og for så vidt som klassemotset- ningene objektivt ikke kan forso- nes. Og omvendt; statens beståen beviser at klassemotsetningene er uforsonlige." (sitat slutt)

Det framgår av Engels' analyse at staten oppstår når privateien- dommen og klassene oppstår, dvs. med utbytting og utbyttere.

Statsmaskinen har, slik vi kjen- ner den fra føydalsamfundets tid frem til den senere tids kapitalis- tiske samfunn, alltid hatt klasse- karakter. Staten er utformet av borgerskapet selv. Den har alltid vært et redskap for den herskende klassens interesser rettet mot den eiendomsløse klassen. Den har tjent som et undertrykkingsorgan rettet mot flertallet, dvs. arbeiderklas- sen.

La oss se litt på oppbygningen av denne statsmaskinen som heter seg å stå over klassene. Alle nøk- kelpersonene i hele det personal- galleri som besitter disse maktor- ganene: domstolene, politiet, hæren og embedsstanden for å nevne noe, er i overveiende grad rekruttert fra borgerskapet eller folk med borger- lig ideologi. Disse statlige organene har alltid vært lydige organer i borgerskapets hender. Hvor ofte hører en ikke at borgerskapet skri- ker om "lov og orden"!

Mange vil sikkert hevde at "i et demokrati som Norge" for å låne et uttrykk fra Nordli, så har da staten en mer demokratisk karakter enn det vi kjenner fra tidligere tider eller fra andre kapitalistiske stater. Disse karaktertrekk finnes, men Norge som nasjon er et kapita- listisk land og hører til denne leir. Den økonomiske struktur er kapita- listisk. Riktignok har vi et islett av statseidendom og statsbedrifter. Men forvaltningen av disse statlige organene skjer på kapitalistisk vis, og de er på ingen måte organer i arbeiderklassens tjeneste. Streiker kan like lett oppstå mellom arbeids- takersiden og staten som mellom ar- beidsgiver og arbeidstaker i den pri- vate industri. Det finnes mange eksempler på dette.

Riktignok er det et framskredent borgerlig demokrati i Norge i dag. Men statsapparatet har i høyeste grad borgerligideologisk karakter. Grunn- loven vitner også om statens karak- ter. Uansett om Arbeiderpartiet el- ler de borgerlige sitter med regjer- ingsmakten så passer den statlige trøyen like godt for dem begge.

Om ministrene skiftes i departe- mentene ved et regjeringsskifte mel- lom arbeiderpartiet og de borgerlige, så sitter embetsmennene, politisje- fene og generalene trygt i sine stol- ler og regjerer som før. Det er ikke bare toppstillingene som domineres av folk med borgerlig ideologi, den- ne foreteelsen går igjen langt ned- over når det gjelder sosial status.

Noen ord om det Norske Arbeider- parti og staten. Virker statsmaski- nen mer demokratisk når Arbeider- partiet er i regjeringsposisjon? Selvfølgelig har den sittende re-

gjering en viss innflytelse på statsorganene. Statsmaskinen er da politisk oppbygd. Men det er ikke mye arbeiderklassen har å glede seg over her. Det blir bare nyan- ser på borgerlig demokrati. Arbeiderpartiet har ikke satt seg som mål å innføre sosialismen i Norge slik som vi definerer den i marxismen. Det har satt seg som mål å administrere den borgerlige stat i konkurranse med borger- skapet, og det bedre enn borger- skapet. Ikke bare å administrere den borgerlige stat, men også å bevare den for all del! Hva har Arbeiderpartiet gjort i regjerings- posisjon? For å nevne noe: med Einar Gerhardsen som regjerings- sjef kom vi med i den høyst reaks- sjonære Nato-alliansen. Alle vet hva den står for. Under en A-parti- regjering (også med aktiv handling fra Nordli) skulle vi triumfere inn i EF. Vi var ikke nok lenket til den internasjonale kapitalismen fra før. Norge skulle sikres yt- terligere. Dette vitner ikke om Arbeiderpartiets skritt for å inn- føre sosialismen i Norge. I den forbindelse må en ikke glemme at utenrikspolitikken er den forlengede arm av innenrikspoli- tikken. Reformtiltak hist og pist og oppkjøp av aksjer i statlig re- gi, er ikke sosialisme, men stats- kapitalisme, en manøver bare for å stagge opinionen, den samme opi- nionen som har framtvunget refor- mene ved sitt påtrykk. Selv om Arbeiderpartiet skryter av å tilhøre eller føre ut den demokra- tiske sosialisme aldri så mye, så er det for den revolusjonære ar- beiderklassen i Norge all grunn til å være utålmodig i sin kamp for å kaste av seg lenkene, styrte bor- gerskapets makt og dermed den bor- gerlige statsmaskinen.

Videre: under en A-partireg- gjering ble unntakslovene vedtatt. Mot hvem var disse unntakslovene rettet? Mot Nynazistene? Nei, dis- se var ikke aktuelle dengang. Men mot den revolusjonære del av ar- beiderklassen - mot den mest be- visste del av arbeiderklassen som vil omstyrte utbyttersamfundet og innføre sosialismen.

Her står vi så ved statsminister Nordlis svar til Reidar T. Larsen fra SV. Disse folkene har nok tenkt å bruke domstolene. Unntaks- lovene ligger også ferdig til bruk for dem. Glem ikke at unntakslovene ble vedtatt under en A-partireg- gjering og i full samforståelse med de borgerlige partiene.

Nei, Nordlis svar til Reidar Lar- sen var en pekepinn om hva den pro- gressive del av arbeiderklassen har i vente, dersom den krever sin rett. Det er heller ikke sikkert at Nordli sitter som statsminister for en A-partiregjering når dom- stolene skal felle sin dom over ny- nazister eller revolusjonære. Det kan godt være Erling Nordvik fra en høyrestyrt regjering, eller kanskje en Blücherregjering?

Marvin Aune

NÅR FOLKEVENNENE DYRKER OPIUM

En meget vis mann hevdet at kjennsgjerninger en en hårdnakket ting. Årsaken er at de har den egen- skap at de er vanskelige å bortfor- klare. En slik kjennsgjerning er at kommunister betrakter religionen som opium for folket. Kommuniste må således bekjempe religionen, som den forvrengte verdens forvrengte verdensbevissthet som Marx betegnet den. Religionen som det betrenge kreators hjertesukk. Religions- kritikken er for kommunister sjøl- innlysende.

Kommunistene har videre kjempet mot at staten intervensjoner i reli- gionsspørsmål, i forholdet mellom stat og individ er religionen en privatsak. Dette innebærer kamp mot diskriminering, men det inne- bærer også kamp mot enhver støtte til religionen.

Men for å orientere seg i ter- renget kreves det at en har hodet på skuldrene og en viss tenkeevne inntakt. Våre folkevenner har kjer- tet på skuldrene og registrerer dermed alle folkelige krav med omsorg. Likeså når det reises krav om kirke på Finnsnes, ei kirke hvor folket kan dyrke sin forvrengte be- vissthet. Faglig l.mai-front på Finnsnes diskuterte dette kravet på sitt stiftelsesmøte og fra deres eget referat gjengitt i Troms Fol- keblad 6. april ser vi at saken dessverre er et spørsmål om priori- tering eller for å sitere: "Ellers var det en utbredt oppfatning om at kirka på Finnsnes måtte vente til andre viktige samfunnsoppgaver var løst." (våre uthevninger) Så ramses det opp noen andre viktige samfunnsoppgaver som måtte, sitat: "prioriteres foran kirkebygget da kristenfolket har mange forsamlings- lokaler på Finnsnes fra før."

Nå er det jo meget overraskende å høre fra det holdet at det skal prioriteres mellom rettfærdige krav, og en kan mistenke dem for å ha plumpet midt ut i kaketeorien. Men vel så interessant er det å høre at kirkebygging er en viktig samfunnsoppgave og at argumentet mot å bygge kirke nå er antallet

forsamlingslokaler som de har fra før.

En kunne jo i formildende om- stendighet tro at det var et ut- slag av ubetenksomhet, av et øye- blikks dumhet, som jo kan ramme selv den beste. Men etter å ha fått spørsmål i avisa om kirkebygginga bare var et spørsmål om prioriter- ing, om den ikke hadde prinsipielle sider, kan Faglig l.mai-front svare bekræftende i et nytt innlegg 4. mai at det absolutt var et spørs- mål om prioritering. Når fronten med slik iver holder fast på dette standpunktet, så får vi vel tro at det er det den mener. At det sim- pelthen er en kjennsgjerning. Folke- vennene ser det som sin oppgave å gi opiumen best mulige vekstmulig- heter, bygge drivhus så å si. På klassekampens grunn, som de avslut- ta sitt første innlegg med.

Det er jo slik at tross alle stridigheter så har de noe felles, alle trostater, de dyrker be- visstløsheten. De pleier den. Så når det regner på klokken, drypper det kanskje på Faglig l. mai-front. I alle fall må en vel passe seg for å vekke kristenfol- kets vrede.

Nå visste imidlertid ikke fron- ten hvordan AKP stiller seg til spørsmålet. Kommunikasjonen i de kretser er ikke alltid så oversikt- lig ser det ut til. Vi venter i spenning. Det kan jo kanskje være godt å ha reservasjonsretten å fal- le tilbake på i slike tilfeller. For det som man ikke har i hodet, må man ha i beina, som det heter. Da kan man jo løpe fra sine dumhet- er, reservere seg fra sin egen be- visstløshet og lesse det tunge ansvar over på fronten. For den er jo nedlagt og skal først gjenopp- stå om vel et halvt års tid, ny og ubesmittet. Uten fortid. Uten å være belemet med gamle dumheter, i sin salige enfoldighet. Skal vi våge oss fram på med en spådom om at det blir AKPs veg ut av dilemmaet?

i m

Vi spør Glenn Ostling, medlem av streikekomiteen:

- Kan du først si noe om bakgrunnen for streiken, og om den forhandlings-situasjon dere var inne i spesielt?

- Bakgrunnen for streiken er at vi lever på sultelønn - rett og slett. Dessuten har vi dårlige arbeidsforhold, og i tillegg til dette kommer et elendig tariffoppgjør.

Hele tida har vi hatt dårlig lønn. Men streiken ville vært unødvendig dersom vi hadde fått igjennom vårt krav til tariffoppgjøret på 30 %, som ble enstemmig vedtatt i klubben. Dette vedtaket ble nedstemt både i foreninga og i representantskapet. Det er derfor vi stiller et krav om særavtale, eller en slags bonus, på kr. 800 i stedet. Gjennom kombintoppgjøret fikk vi et tillegg på kr. 1.74. Dersom vi legger 806 kroner mnd. til dette, blir resultatet nettopp en lønnsøkning på 30 %.

Tidligere hadde vi en akordbonus som gikk på ekspedert tonasje. I gjennomsnitt innebar dette et lønnstillegg på 80-90 kr. På Vestbanen har de fremdeles et slikt system. Men da vi fikk vår nye terminal, kunne dette systemet ikke lenger brukes. I stedet har vi nå en fast pengesum på kr. 100 pr. mann pr. måned. Dette finner vi altfor lite. Da vi skjønnte at årets kombintoppgjør ville frata oss muligheten til å få gjennom en regulær lønnsøkning, var det naturlig for oss å reise krav om en kraftig økning av bonusen i forhandlinger med bedriften. Kravet vårt på 800 kr. ville bedriften imidlertid overhodet ikke realitetsdrøfte! De ville ikke forhandle på våre premisser. I stedet lanserte ledelsen sine egne ideer. Særlig kom den med en rekke forslag til ulike former "trynetillegg": For det første ville man dele opp dem som jobber i selve termin- alhuset i tre grupper med hver sin "gruppeansvarlig" som skulle få lønns-

tillegg. For det andre skulle man utnevne "vognansvarlige" med høyere lønn enn sine kamerater ved samme vogn med akkurat samme type arbeid. Og for det andre skulle enkelte få en "faderrolle" overfor nyansatte - passe på at de ikke tok ekstra røykepauser etc.

Vi så på dette som et fullstendig rættent framstøt, som en splitt og hersk-taktikk overfor arbeiderne. Det vesentlige - som borgerpressas har fortiet fullstendig - er altså at ledelsen ikke ville drøfte vårt krav om lønns- tillegg. Det ble imidlertid vedtatt at protokollen fra forhandlingsmøtet, der bl. a. dette kom til uttrykk, skulle legges fram på klubbmøtet to dager etter. Der ble protokollen nedstemt. Mot borgerpressas framstilling vil vi altså si: For det første står det tvist om hva som virkelig står i protokollen. Det står ikke

noe om at vi går inn for et nytt forhandlingsmøte, men for et "arbeidsmøte". Og for det andre - og det er det viktige - sa medlemmene nei til hele protokollen, og dermed var hele forhandlingsmøtet ute av verden!

- Framgangsmåten i streiken videre, dere valgte bl. a. umiddelbart en egen streikekomite?

- Ja, dette var en grei, formell sak. Det er noe folk pleier gjøre når de går ut i streik for å forsvare tillitsmennene mot å bli stilt ansvarlig. Alle tillitsmenn som var til stede, bøyde seg automatisk for denne framgangsmåten (inkludert meg selv, som er klubbformann). Det var heller ingen av medlemmene som hadde skrupler med å sette fagapparatet til side, slik tilfellet har vært ved enkelte andre "ulovlige" streiker.

- Det er klart at deres streik har en meget stor prinsipiell betydning for hele arbeiderklassen, bl. a. fordi den viser vei i lønnskampen under et kombi-

Intervju med de streikende på Linjegods

Intervjuet er foretatt ca. en uke før de streikende vedtok å gå tilbake til arbeidet. Men det skulle ikke av den grunn være mindre aktuelt eller ha mistet politisk relevans. Snarere mener vi at det totale nederlaget for streiken bare viser nødvendigheten av klarhet i de spørsmålene som her diskuteres.

nert og samordnet tariffoppgjør. Dette skulle innebære store muligheter for solidaritet i resten av klassen, og var sikkert medvirkende til at dere så raskt fikk støtte bl. a. fra Linje-godsarbeiderne fra Oslo Vestbanestasjon. Har dere lagt vekt på dette forholdet i propagandaen utover?

- Det er klart at alle streiker angår alle arbeidsfolk. Men vi oppfordrer ikke andre til å gå ut i streik. De må ta stilling selv. Andre kan kanskje få et bra oppgjør på andre måter - f. eks. gjennom lønnsglidning. Men det kunne ikke vi. Vi ber imidlertid spesielt alle som mener det er et dårlig oppgjør, om å støtte oss.

Rent formelt streiker vi ikke mot tariffoppgjøret, men for en særavtale. Og vi har ikke lagt særlig vekt på det aspektet dere nevner utover.

Når det gjelder Vestbanen, ble vi selvsagt svært glad for deres støtte. Men senere viste de dessverre en del svakhetstegn, det viste seg at de var splittet. Da kom vi i en ugunstig situasjon. De sto ikke så sterkt som oss innad. Vi hadde vært i en krisesituasjon nesten en hel uke, vi hadde utviklet oss, vi hadde kjempet mot politiet mens de hadde vært på jobben hele tida. På sett og vis levde de i en annen situasjon enn oss hele tida.

- Dermed kommer vi inn på noe vi sikkert er uenige om. Er ikke det du sier å snu tingene litt på hodet? Tror du ikke at Vestbanearbeiderne bestemte seg for å trekke streikedecknet nettopp fordi de var misfornøyd med den vending streiken hadde tatt gjennom mobiliseringen av studenter for å forsvare streikevaktene?

- Nei, det tror jeg ikke. Intervjuet med klubbformannen på Vestbanen i VG dagen etter, som antyder noe slikt, ble dementert. Blant våre egne ble aksjonen enstemmig oppsummert som en seier. Og vi mener det bare er borgerpressas løgner som vil ha det til at studentene sto streikevakter.

- Vi i Kommunistisk Arbeiderforbund og Kommunistisk Universitetslag tok avstand fra mobiliseringen av studenter til fysisk støtte for de streikende dagen etter det første politiangrepet. Vi mener at AKP's innflytelse på streiken - særlig gjennom "Streikebevegelsens informasjonskontor" - her har resultert i, en helt feilaktig, aksjonistisk linje, som går ut på å omgå det eneste som kan føre streiken

fram til seier, nemlig en bred mobilisering i klassen, og i stedet forlitte seg på kampviljen i grupper som i slike sammenhenger bare kan spille en positiv rolle som del av en allerede eksisterende omfattende bevegelse i klassen. Slike aksjoner vil på som taktiske feilgrep som bare bortleder oppmerksomheten fra det saken gjelder og vil få "det store slaget" til å stå et helt annet sted enn der det virkelig kan utkjempe. Våre erfaringer fra de viktigste arbeidsplassene både i og utenfor Oslo tyder også klart på at streiken deres mistet mye av den nødvendige støtten etter denne aksjonen.

- Jeg synes dere går helt inn på borger-skapets premisser. For det første gjennom studenthets. Og for det andre er det ikke riktig at studenter ble mobilisert til å være streikevakter. Vi streikende sendte ut en pressemelding der vi oppfordret andre, og andre fagorganiserte og andre transportarbeidere spesielt, til å komme og støtte oss. Hele formiddagen var det så en punktdemonstrasjon utenfor portene, der vi vente politiet. Først da politiet gikk til angrep, anropte de som sto streikevakt de som sto omkring om å tre støttende til. Hadde disse bare blitt stående passivt og se på at vi ble trampet ned av politiet, ville det virket direkte feigt på oss. Nå ga de oss sin fysiske støtte, noe vi absolutt syntes var en bra ting, et bra tegn på solidaritet. Studenter og skolejenter ble trampet på av hestene, og vi fikk følelsen av at vi ikke sto alene vi var alle sammen imponert over innsatsen fra studentene og de andre som var møtt opp. Mener dere at de som var møtt opp til en punktdemonstrasjon, ikke skulle støttet oss aktivt?

- Ja, og vi mener også at det ikke bare er borgerpressas løgner som i dette tilfellet vil ha det til at studenter ble oppfordret til å reise opp som streikevakter. Vi i KA og KUL mente at en punktdemonstrasjon ned til Møllergata 19 var en riktig måte å markere studentenes avsky mot streikebryteri og politivold på. Da kjente NKS'ere på Universitetet om morgenen prøvde å få flest mulig studenter opp for å "yte hjelp" som det het, ringte vi "Streikestøttebevegelsens Informasjonskontor" og fikk der vite at vi måtte stille opp som streikevakter. Videre gikk man jo straks i gang med å kjede seg sammen og øve seg på å ta imot politiet - foran begge portene! - etter at man var kommet opp dit, lenge før politiet angrep? Uansett om det var 20 eller 200 mann til stede, kunne dere vel ikke ventet å "holde barrikadene" på det tidspunktet? Og det er denne typen mobilisering arbeidere over hele landet har reagert på.

- Selv om vi hadde 1000 mann, kunne vi ikke ha forsvart portene i all evighet. Det er riktig. Men man kan ikke vente at arbeidsfolk og andre sitter hjemme og hører på radio hvor mange som blir slaktet hver dag? Og vi ville ha betraktet det som mangel på solidaritet om de framtrøt ikke var trådt støttende til når politiet angrep. Dessuten mener jeg at det hadde vært positivt også om studenter faktisk var blitt mobilisert for å være streikevakter sammen med oss. I alle fall skyldtes eventuelle negative reaksjoner på arbeidsplasser rundt omkring borgerpressas studenthets og forvrengning av vår sak. Det som skjer idag, er jo at studenter i nye høyere grad enn tidligere solidariserer seg med og støtter aktivt opp om arbeiderklassens kamper. Og det synes vi bare er positivt!

- Dere markerte dere gjennom en meget hurtig avvisning av Arbeidsretten? -

Forts. neste side

Fra KUL's organ "Gnisten" har vi sakset følgende:

De positive erfaringene fra linjegodskonflikten: DET PERMANENTE "STØTTE"-BYRÅKRATIET AVSLØRT

Linjegodskonflikten bar allerede fra starten av sterkt preg av aksjonisme og mangel på klare linjer for hvordan en streikekamp bør føres om den skal lykkes. Dette viste seg ikke bare i at arbeiderne hadde forberedt seg selv svært dårlig, men også i at muligheten for solidarisk opptreden fra andre linjegodsarbeidere ikke var undersøkt før streiken ble satt i verk. Det var bl. a. dette som la grunnlaget for småborgerlige elementers vellykkete innringing av konflikten. I streikens første dager var det så og si umulig for dem som solidarisererte seg med streiken å komme i direkte kontakt med de streikendes egne representanter. I stedet ble en henvist til streikestøttebevegelsens "informasjonskontor" der de streikende selv også etter kort tid flyttet inn. Dette byrå representerte ikke på noen måte ukjente politiske linjer (vi minner om f. eks. Hitra-aksjonen) og en må regne med at da streiken ble koplet sammen med dette byråets politikk, ble det ytterligere vanskelig å vinne støtte i arbeiderklassen.

Imidlertid styrket streikens utvikling mulighetene for solidaritetsaksjoner etter at politiet var satt inn mot de streikende. Men også denne muligheten skulle spoles. Allerede neste dag hadde massemedia igjen anledning til å identifisere arbeidernes aksjon med småborgerlige grupper. Store grupper studenter ble nemlig mobilisert (gjennom AKP-byråets private kontaktnett) opp til Østensjøveien og klarte slik å sette sitt klare preg på aksjonen gjennom selv å tre inn som streikevakter.

Alle disse omstendighetene skapte selvfølgelig visse vanskeligheter for dem som betraktet streiken ved Linjegods som en arbeideroffensiv overfor kapitalen og solidarisererte seg med arbeiderne av den grunn. En må regne med at AKP's folk i og utenfor streikekomiteen forsto dette og tok det med i beregningen når de kjørte fram sin taktikk: På dette hold forelå nemlig et klart ønske om å få sette sitt spesielle stempel på aksjonen. Det en ønsket var jo nettopp å gi

Forts. side 2

Etter å ha vært i to og en halv uke led godsekspeditørstreiken ved Linjegods nederlag da arbeiderne vedtok å gjenoppta arbeidet 10. mai.

Streiken var viktig, og hadde et gunstig utgangspunkt. Den baserte seg på et krav om 800 kr. i lønns tillegg pr. måned ut over vårens tariff tillegg. Dette kravet hadde alle muligheter til å vinne stor og allmenn sympati, da det ville bringe godsekspeditørene opp fra en sultelønn på ca. 47 000 kroner til ca 57 000 kr. i året.

Streiken hadde også alle muligheter til å vinne entusiastisk oppslutning fra alle klassebevisste arbeidere som ønsket å velte det kombinerte oppgjørets forsøk på å gjennomføre lønnsnedslag og å svinde hele arbeiderklassen gjennom samordning. Godsekspeditørene gjorde det eneste mulige i denne situasjonen, nemlig å reise lokale krav med streikevåpnet i hendene på tvers av LOs, NAFs og statens rammer.

Ikke bare det. I samsvar med arbeiderklassens erfaringer tok de i bruk den "ulovlige" streikens metoder, og erstattet klubbstyre med en særskilt valgt streikekomite som ikke var ansvarlig overfor hovedavtale og arbeidstvistlov-givning, men utelukkende overfor de streikende selv.

Slik forsvarte godsekspeditørene ikke bare sine egne livsvilkår, men stilte seg i spissen for hele arbeiderklassens kamp mot det kombinerte lønnsoppgjøret. Dermed var utsiktene til en omfattende støttebevegelse i arbeiderklassen gode.

Streiken utløste da også straks sympatierklæring og varsel og sympatitaksjon fra godsekspeditørene på Vestbanen i Oslo.

Men av samme grunn var det duket for at NAF, LO og staten ville ta alle midler i bruk for å knekke streiken. Det sto ikke bare om noen smuler av profitten til Linjegods, men det sto om hele det kombinerte lønnsoppgjøret. En seier for Linjegodsarbeiderne ville være et farlig eksempel til etterfølgelse for alle arbeidere.

Linjegods-ledelsen handlet da også svært raskt - og tilsynelatende godt forberedt. De delene av de streikendes arbeid som det var mulig å omdirigere, ble hurtig satt i gang igjen på en nedlagt terminal ved hjelp av streikebrytere. Da de streikende stilte seg opp som streikevakter utenfor denne terminalen, ble det satt inn politi som fjernet streikevaktene og vernet streikebryteriet med vold.

Formannen i Norsk Transportarbeiderforbund, Walter Kolstad, hadde følgende kommentar til dette: - Helt i orden med streikebryteri! Helt i orden med politi mot arbeidernes streikevakter!

Med andre ord: I 1976 kan borgerskapet

Nederlag for linjegods streiken

Borgerskapet tvang godsekspeditørene i kne ved hjelp av AKP

og dets stat organisere streikebryteri med åpen tilslutning fra LO-apparatet. For vi går videre med streikens forløp, mener vi det er viktig å stanse opp litt her. Mange har ment at kommunistene går for langt når de karakteriserer sosialdemokratene som sosialfascister. Men det vi har ment med dette, er bl.a. at når sosialdemokratiet går i spissen for å innføre klassesamarbeidsregler og lover som gjør så godt som all streikekamp ulovlig, så vil de også komme til å gå i spissen for å sette statens fysiske voldsapparat inn mot arbeiderne som i kampen for sine livsinteresser går på tvers av lovene. Det er dette vi nå da også har fått demonstrert et lite glimt av i Linjegods-streiken. LO-apparatet er ikke lenger et redskap i arbeidernes hender. Det er et redskap i borgerskapets hender, rettet mot arbeiderklassen, innstilt på å forsvare borgerstatens fysiske undertrykkelse av arbeidere i kamp, og dermed på å forberede fascistiske tilstander.

Tilbake til Linjegods-streiken og dens forløp. Verken streikebryteri eller politivold mot streikevakter ville kunnet knekke streiken hvis de streikende bevarte enheten og støtten i den øvrige arbeiderklassen vokste. Innsettelsen av politi mot de streikendes egne streikevakter økte bare sympatien for Linjegodsarbeiderne og raseriet overfor klassefienden.

I denne situasjonen fikk borgerskapet og LO-apparatet hjelp fra et uventet(?) sted, nemlig fra det såkalte AKP. Dagen etter at politiet hadde fjernet de streikende arbeidernes egne streikevakter, mobiliserte nemlig AKP-gruppen sine studenter fra Blindern og opp til terminalen for "å hjelpe" arbeiderne med å holde streikevakt! Dette gikk som det måtte gå. Politiet trappet opp på ny, og fjernet både studenter og arbeidere i et kraftig basketak. Men det viktigste var at med dette oppnådde AKP å splintre enheten blant de streikende og støtten fra andre arbeidere på en måte som borgerskapet og LO-apparatet selv aldri hadde klart.

AKPs mobilisering av studenter til

streikevakter var en provokasjon som ikke kunne vært bedre iverksatt av borgerskapet selv. På et tidspunkt da streiken enda var i sin begynnelse og da støttebevegelsen i den øvrige arbeiderklassen enda ikke var kommet i sig, gjør AKP sitt aller beste for å bekrefte innholdet i hetsen i de borgerlige og sosialdemokratiske avisene, nemlig at Linjegodsstreiken skulle være en ren AKP-aksjon uten støtte hos arbeiderne selv og uten muligheter til støtte hos andre arbeidere.

Fra og med denne AKP-aksjonen var streiken i virkeligheten dødsdømt. Arbeiderne på Vestbanen trakk tilbake sin støtte og sitt streikevarsel, sympatierklæringer under oppseiling på andre arbeidsplasser uteble. LO-apparatet fikk fart i sine bestilte avskyerklæringer fra sine "tillitsmenn" innen Linjegods omkring i landet, og sist, men ikke minst, flere og flere av de streikende gjenopptok arbeidet og sluttet seg til streikebryteriet, slik at det til slutt var det bare ca. 45 av opprinnelig 75 arbeidere som fortsatte streiken. Vedtaket om å avslutte streiken samtidig som Arbeidsretten ble satt den 11. mai, var bare en kransepåleggelse på en allerede død og begravet streik.

Ingen må i denne situasjonen undre seg over at Linjegodsledelsen etter dette går over på offensiven og kjører en beinhard linje mot dem som har vært i streik. Nederlag av denne typen vil alltid bli fulgt av uforsonlig forfølgelse fra klassefienden. Bare seierriktig streik eller i hvert fall tilbaketrekkning i sluttet orden kan hindre en slik utgang.

AKP-gruppen sitter igjen med et stort ansvar etter dette. De har i virkeligheten kjørt en streik med alle muligheter til å lykkes i grøfta - og de har stilt de streikende i en ytterst vanskelig situasjon. Ansvarer blir ikke mindre på grunn av at Linjegodsarbeidernes streikekomite godkjente mobiliseringen av studenter til streikevakter. Dette var bare et uttrykk for at AKP hadde det eneste organiserte sentrum blant de streikende, og

i kraft av dette kunne kjøre gjennom sin linje. Dette kom også klart til uttrykk i at Linjegodsarbeidernes streikekomite hele tida hadde kontor hos AKPs dekkorganisasjon, det såkalte "Streikestøttebevegelsens Informasjonskontor". På denne måten og ved hjelp av studentmobiliseringen klarte AKP å skjerme de streikende fra kontakt med og støtte fra andre grupper enn AKP selv, men dermed også å kjøre streiken i grøfta.

Men aldri så vondt at det ikke er godt for noe. Arbeiderklassen lærer, og vil måtte lære, også av negative erfaringer, slike som denne.

Linjegods-streiken har demonstrert at det er livsfarlig for streikende arbeidere å la seg omfavne av AKP. Omfavnelsen blir til et kvelertak, fordi den utelukkende har til hensikt å male AKPs kake, bl.a. ved å sikre at all støtte til arbeiderne går gjennom AKPs organer og at de streikende skjernes for all annen, og spesielt fra kommunistisk innflytelse. For dette formålet har AKP opprettet sine såkalte permanente streikestøttekomiteer, som ifølge deres eget interne medlemsblad "Bolsjevik", skal "drive organisert streikestøttearbeid i komiteer utafor arbeiderklassen" (ordrett sitat). Streikende arbeidere må holde disse komiteene og deres "Informasjonskontor" langt fra livet hvis de skal unngå AKP og deres provokasjoner.

Men, langda fins det bare ett effektivt botemiddel mot AKPs godt organiserte provokasjonsmiddel, og det er at klassebevisste arbeidere selv organiserer sitt eget kommunistiske sentrum, som ikke bare kan sette LO-apparatet tilside og sikre arbeidsstøtte til kampen, men også feie unna snyltende småborgerlige elementer som AKP. Slutt opp om arbeidet med å danne dette sentret i Kommunistisk Arbeiderforbund!

Vi viser for øvrig til forrige nr. av den røde Arbeideren, som tok opp en bred behandling av AKPs "streikestøttebevegelse".

Intervju...

- Allerede dagen etter streikevedtaket vårt kunne vi lese i Aftenposten at Forbundsledelsen hadde stemplet streiken vår som ulovlig. På møtet mandagen etter vedtok vi å ikke bøye oss for en dom i Arbeidsretten. Vi visste at vi var dømt på forhånd. Vi tar prinsipielt avstand fra Arbeidsretten.

Seinere har forbundet forsøkt å manøvrere seg inn og få oss tilbake til jobben for å komme i forhandlingsposisjon. De ville sette hele forbundets prestisje inn på forhandlingene, ble det sagt, men samtidig het det at kravene våre var urealistiske!

Videre så vi hvordan forbundsledelsen rykket ut for å forsvare både politivolden, streikebryteriet og "den private eiendomsrett". Vi lar dem ikke forhandle for oss!

- Har streiken gitt dere nye erfaringer med og et annet syn på LO-apparatets og lovverkets karakter? -

- Personlig mener jeg, sier GO, som her understreker at han snakker for egen regning, at lovverket representerer og forsvare

er borgerskapets interesser mot vår klasse.

Folkene i LO-toppen mener jeg er på linje med folk i NAF og staten forøvrig, de forsvare også borgerskapets interesser. - Men er det bare personene i LO-toppen som i dag gjør at LO fungerer som et redskap for borgerskapet. Eller er ikke hele apparatet snarere blitt en del av staten?

- Vi på Alnabu er alle fagorganiserte og vil fortsette med det. Jeg ser det slik at det er to linjer i fagbevegelsen, på den ene side Aspengren og folkene som kontrollerer forbundet, som representerer samarbeidslinja, og på den annen side slike klubber som våre - som Aspengren kaller en skamplott for hele klassen! - som fører videre de bra kampradisjonene LO har. Vi har greid å gjøre en del bra ting for vi var i streik, f.eks. krav om forbud av nazi-partiet, støtte til Jøtul, NoHa osv. Men jeg har ikke tatt stilling til apparatet som sådan.

- Hva vil dere gjøre med Arbeidsretten når saken kommer opp den 11.?

- Vi mobiliserer til en demonstrasjon, og prøver å få andre klubber og foreninger som støtter oss, som arrangør. Vi vender hele rettsforhandlingene

ryggen, stiller ikke med egen advokat, vi vet at vi juridisk er dømt på forhånd.

- En svakhet ved flere streiker har vært at store deler av de impliserte har gått i passivitet. Derimot var jo f.eks. heismontørenes måte å føre sin streik på et svært positivt eksempel på det motsatte. Har dere gjort noen tilsvarende erfaringer?

- Ja, Vi har også delt de streikende inn i forskjellige aktivitetsgrupper: noen er streikevakter, noen er i byen med løpesedler, andre er på dagnad på kontoret etc. Jøtularbeiderne fikk dette til først på slutten av sin streik, men da var det sikkert også en medvirkende årsak til at de vant. Det er viktig å sammenheng her: ved en slik mobilisering ser fienden at streiken vil bli vanskelig å knekke. -

- Dere har vært ute og reist og bl.a. besøkt andre Linjegodsterminaler. Er det mulig å få endret holdningen i de klubbene som har rykket ut og uttalt seg mot dere?

- Bedriften har presset andre Linjegodsarbeidere til å ta avstand fra oss gjennom ensidig informasjon om streiken. Vi har nå vært i Bergen og Kristiansand, og der nektet de å undertegne avskyerklæringer. Vårt møte med våre arbeidskamerater i begge disse byene var absolutt positivt. Jeg tviler på om de vil kunne brukes mot oss. Det er klart det er viktig å få andre med, det er en viktig ting å arbeide for. Når det gjelder de som alt har tatt avstand fra oss, har vi ikke ennå tatt stilling til om vi skal oppsøke også dem.

- Til slutt noen ord om de videre utsiktene for streiken?

- Det ser absolutt positivt ut. Vi står fullstendig enhetlige og samlet bak våre krav. Etter at Hermansen i Oslo Transportarbeiderforening hadde vært på streikemøtet vårt og forsøkt å få oss tilbake til arbeidet, ble han nedstemt med 66 mot 2 stemmer. Borgerskapet sier vi er splittet, at kampkraften er svekket osv. Det er bare tull, sier Glenn Ostling til slutt.

Intervju: GH og TW

Resolusjon fra bedriftsklubben ved NORGAS-Bryn (jern og met):

Oslo, 29/4-76

Meldingen om politiaksjonen 27/4 overfor de streikende har igjen vist at streikeretten idag er illusorisk. Men streikevåpnet er arbeiderklassens våpen i kampen for skikkelige kår og må forsvares på tross av "arbeidsrett" og politiaksjoner. De streikende vil få vår støtte ut fra innlysende solidaritetsbegrep. Streikebryteri må bekjempes. Landets fagorganiserte arbeidere kan ikke tolerere politistatsinngrep, - provokasjoner av dette slag må møtes med motiltak. Vårt klubbstyre vil organisere arbeidet ved bedriften med dette for øyet. Nødvendige økonomiske bidrag til de streikende vil følge om streiken holder fram.

nent arbeidermiljø. I den grad de ble det, var det som industriarbeidere i den framvoksende tungindustrien og dermed også som reelt underordnet kapitalen. Betegnende nok blir disse arbeiderne hos Uppdal framstilt som svikere av arbeiderbevegelsen, og ut i fra det ovenfor skisserte arbeidsbegrepet er jo dette i og for seg logisk nok, da nettopp industriarbeidere for ham framstår som "avhengige" og blir der de dukker opp i romanrekka konsekvent negativt karakterisert i forhold til rallar-

ene.

Mangelen på perspektiv med henblikk på rallarens historiske og sosiale overgangskarakter gir seg utslag i mystifiseringer på ulike nivåer. Litterært formidles dette gjennom de tidligere nevnte sammenbindende temaene. På det politiske og organisatoriske nivå vil man finne klare sammenhenger mellom litterær fiksjon og konkret historisk virkelighet. Radikaliseringa i norsk arbeiderbevegelse under den første verdenskrig ga seg organisatoriske utslag i syndikalistisk retning. Og det er jo nettopp de arbeiderskikt som Uppdal skildrer og idealiserer som utgjør den viktigste basisen for denne retningen. Det er klare overensstemmelser mellom de ulike syndikalistiske programmer og formuleringer (jfr. Tranmøls "Vår Kamplyst") og den mystifiserende måten de Uppdalske helter forsøker å konkretisere sin politikk på. Om byggingen av fagbevegelsen (noen konkret politikk

skisseres overhodet ikke) heter det f.eks. at den skal være "ei domkyrkje". "som skal stå gjennom tida, i tusund av år, som høyres folket til gjennom framtida." Følgelig mystifiseres også begrepet om sosialismen ved at det helt integreres inn i den litterære tematikken og dermed gjort til noe privat og hellig "som ein nesten ikkje tør snakke om, så hellig er det". Sosialismen er derfor heller ikke prinsipielt tilgjengelig for rasjonell argumentasjon. Og slik må det fortone seg for Uppdal og syndikalismen forøvrig, da deres praksis litterært og konkret historisk nødvendigvis må avvike spontant og anti-intellektualisme.

Er det da i det hele tatt nødvendig å lese Uppdal i dag? Til dette vil jeg svare et betinget ja. Lest på tvers av forfatterens egne ideologiske intensjoner kan romansyklusen tjene som en dokumentasjon av karakteristiske bevissthetsformer for en historisk

overgangskategori innen arbeiderklassen. Dette kan særlig være aktuelt i forbindelse med det pågående klasseanalyseprosjektet som den kommunistiske bevegelsen står midt oppe i. At det å lese Uppdal også videre kan ha en umiddelbar politisk relevans bekreftes ikke minst av det faktum at det heller ikke idag er et ukjent fenomen at arbeiderinteresser mystifiseres med de samme utslag av spontanitet og anti-intellektualisme.

Bøkene er idag tilgjengelige som billigutgaver på Pax og Det norske samlaget.

J.E.G.

Det siste er ikke overraskende for dem som er oppmerksomme på AKPs rasistiske propaganda i forbindelse med de utenlandske arbeidernes kamp. For ikke å tale om de politiske vanskeligheter som følger av mangelen på selvkritikk fra de elementer som sto bak den. For brosjyren - som er utgitt i 1974 - er preget av en så primitivlyrisk nasjonalisme at en skulle tro det dreidde seg om en avskrift av Goebbels' og Röhm's antikapitalistiske stridsskrifter fra mellomkrigstida. Se f.eks. følgende smakebit:

"Vi vil ikke at vårt skjønn tyske hjem (Heimat) med dets skoger og vidder, berg og daler, floder og innsjøer skal bli mer ødelagt og forpestet av profitt-hungrige kapitalister."

Tyskernes psykiske egenart

Det går sterkt for seg. Etter ovasjonene til "bøndene fra Lüneburger Heide og til arbeiderne og borgerne fra Nordhorn, Klausheide og omegn" og andre formodede motstandere av supermakten, følger det lange tirader om "det tyske folks psykiske egenart", dets "arbeidsflid", "ordenssans" (!) og "vitenskapelige og kunstneriske geni".

Vi må bemerke at en større lyriker enn KPD/MLs flittige bladsmørere, nemlig franskmannen Paul Celan, under inntrykket fra konsentrasjonsleirene kom til å kalle Døden for "et geni fra Tyskland". KPD ML har alle muligheter til å leve opp til idealet. Men spørsmålet er: hva har fått folk til å offentliggjøre denne fascismen i marxismens navn? Eller sagt på en annen måte: når det svart og hvitt står å lese at KPD ML er en organisasjon som bygger på det tyske språk, "det språk som Marx og Engels brukte da de viste menneskeheten veien fra nødvendighetens til frihetens rike", hva er da blitt viktigst for en?

Tysk front

Det vi står overfor, er et tragikomisk resultat av sekstiåras studentopprør. Rebellenes fra universitetene har i snart ti år forgjeves forsøkt å få kontakt med arbeiderklassen. De begynner egentlig å bli litt lei av arbeiderne, og vil heller prioritere andre grupper i sitt politiske arbeid.

For ikke å miste ansikt gjør de dette ved først og fremst å sette arbeiderklassen på linje med "hele folket"; det de da skal oppnå, er å gjøre det like legitimt å drive politikk f.eks. i småborgerlige organisasjoner som i proletære. Og på den måten kan de kanskje også oppnå at noen vil høre på dem.

En god måte å gjøre dette på, er å spille primitivt på "valige folks frykt for de imperialistiske supermaktenes. (Og dermed får en jo gitt inntrykk av at en står på KKP's linje også.) Slik skal proletariatet integreres i folket, noe jo også de gamle sosialdemokrater ville:

AKP og geniene fra Tyskland...

Forts. fra side 1

"Den vei det tyske proletariat må gå for å finne sin plass i den verdensomspennende fronten av folk som kjemper mot supermaktenes diktat, er å angripe fienden der hvor han befinner seg, nemlig på vår hjemlige jord (auf dem Boden unserer Heimat)!"

Her er det "das Volk" og ikke proletariatet som spiller hovedrollen. Den revolusjonære kamp er noe som ifølge KPD/ML skal føres av "alle tyske patrioter" (!), uavhengig av weltanschaulichen Bekenntnis og partitilhørighet (!). La oss se litt nærmere på hvordan AKPs søstre definerer dette revolusjonære subjekt:

"Det tyske folk ønsker nasjonal enhet. Det ønsker et uavhengig Tyskland, et Tyskland uten amerikanske og sovjetiske tanks, uten dollars (!) som driver på inflasjonen, og hvor arbeiderne ikke blir ekstra utbytting av amerikanske konserner og sovjetiske "samarbeidsavtaler"."

Det som her står, er logisk nok, selv om en kan undre seg over at KPD/ML tør sette det på trykk. Det er klart at "folket" som helhet ikke er interessert i å oppheve utbyttingen av arbeiderklassen, for "folket"s eksistens er langt på vei avhengig av denne utbyttingen. For folket innebærer for KPD/ML allslags småborgere og borgere, bare unntatt det fåtallige "monopolborgerskapet". Og det er klart at en ikke kan vinne folk til revolusjonær aksjon "mot sine egne interesser"! I stedet vil KPD/ML ha en revolusjon som skal forene alle som mener det er synd og skam å utbytte arbeiderne "ekstra". Eller sagt med andre ord:

"...kampen for nasjonens enhet er en uløselig bestanddel av den sosialistiske revolusjon, av oppbyggingen... av proletariatets diktatur i Tyskland".

Slike AKP-tyskere kaller seg "kommunistere".

Vi sier heller tvert om; det er i slike saker at det småborgerlige klasseinnholdet kommer klarest fram. Småborgerskapet ønsker som kjent "å skru historiens hjul tilbake", som Marx og Engels uttrykte det på sitt særegne språk. Det hender ofte at småborgerne blir hysteriske - Röhm og KPD/ML, f.eks. - og da vil de gjerne ha en "revolusjon" rettet mot den monopolistiske kapitalismen. De vil tilbake til en fortid da kapitalismen tilsynelatende var rosenrød, og ga dem selv mulig-

heter til en friere utfoldelse enn den de nå har.

Konkret kan dette påvises ved å se på hvordan KPD/ML forberber den før-monopolistiske kapitalismen, nøyaktig slik vi har sett det fra AKP-hold.

I et avsnitt som har tittelen "Borgerskapet kan ikke lenger lede nasjonen", framgår det blant annet følgende:

- det er først ved monopolkapitalismen, at kapitalen ikke har evnen til å bevirke "en full utfoldelse av produktivkreftene"
- det er først fra samme tid at borgerskapet ikke kan sikre full sysselsetting
- det er først nå at kapitalen har begynt med å "hensynsløst ødelegge vår hjemlige natur (die Natur unserer Heimat), luften (nemlig den tyske), landet, elvene og havet."

Dette referatet av vanviddet hos KPD/ML skulle være nok til å la leserne forstå hvilke mål den nye tyske revolusjonære fronten kommer til å arbeide for!

Surkål og tyggegummi

Bortsett fra supermaktenes, er det som sagt bare monopolborgerne som er utelukket fra "fronten". Grunnen til dette er ifølge KPD/ML at de har "forrådt nasjonen" og er bærere av en rent falsk nasjonalisme. I tråd med dette må en slutte at når KPD/ML ifølge egne utsagn nå går inn for en konstruktiv "nasjonalisme", så mener de å gjenoppbygge den nasjonalisme som var typisk for borgerskapet i kapitalismens barndom, eller i dens før-monopolistiske fase. KPD/ML innser ikke at den borgerlige nasjonalismen som en gang virket som en progressiv historisk kraft, i dag nødvendigvis må ha den motsatte funksjon.

Når borgerskapet har nådd sitt mål, nemlig å forene nasjonen, vil nasjonalismen slå over i nasjonal-sjåvinisme. (Dette gjelders spesielt hvis grupper av AKP-typen er inne i bildet.)

Nasjonalismen kan da ikke fungere annerledes i kapitalistiske stater, like lite som kapitalismen kan fungere som annet enn monopolkapitalisme.

Men dette er likegyldig for KPD/ML, for denne organisasjonen skal som nevnt finne nye grupper å henvende seg til. Brosjyren retter harde angrep mot "kosmopolitismen" og mot "USA-imperialismens kamp mot den tyske nasjonal-kultur", som har medført inflasjon av tegneserier og Coca Cola over den hjemlige Sauerkraut.

Vi kommunister derimot, stiller oss positivt til at alle slags dekadente kulturarver blir nivellert av kapitalismen og dens verdensmarked. Eller som Marx/Engels sier:

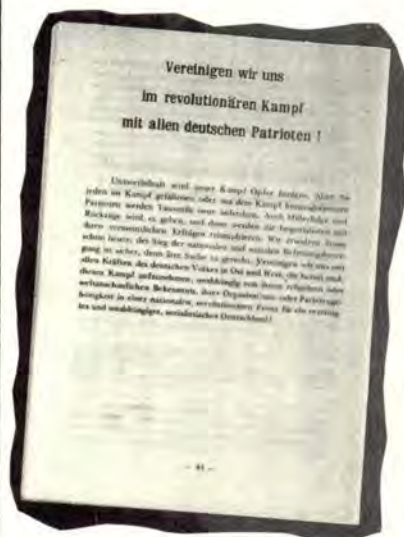
"Ved å utnytte verdensmarkedet har

borgerskapet gjort produksjonen og forbruket kosmopolitisk. Til de reaksjonæres store sorg har de slått den nasjonale grunn bort under føttene på industrien." (Det kommunistiske Partis Manifest.)

Selvsagt vil vi avskaffe borgerskapet og dets kosmopolitisme. Men det kan bare gjøres ved å utnytte denne kosmopolitisme ved å drive den videre - ikke bakover - utover dens egne grenser og bygge opp en proletarisk internasjonalisme, bygd bl.a. på det faktum at arbeiderklassen ikke har noe fedreland. Derfor er vi også interessert i å avskaffe grupper som KPD/ML, som i den omtalte brosjyren presterer å komme med følgende:

"Bare den som elsker sitt hjemsted, sitt fedreland, vil være istand til å utvikle det nødvendige hat mot sine undertrykkere."

Slik taler en gruppe som er klar over at enhver styrking av det bevisste element hos arbeiderklassen må true dens egen eksistens.

Fra KPD/ML's brosjyre "Deutschland dem deutschen Volk".

1.mai 1976 markerte først og fremst den kraftige framgangen det siste året for høyre-sosialdemokratene i DNA. På svært mange steder hadde Samorg-arrangementene mobilisert større oppslutning enn på lenge. SV framtrådte i denne sammenheng stort sett som en spurv i tranedans, naturlig nok. Partiet utgjør ikke noe virkelig alternativ til DNA, og står mer og mer uten politisk linje i det hele tatt.

Bortsett fra i Oslo og noen få andre steder markerte dagen stagnasjon og tilbakegang for AKP-gruppens såkalte Faglig 1.mai-front. I Trondheim var f.eks. fronten helt ribbet for "faglig" innslag, og mobiliserte 1600 i demonstrasjon mot 2000 ifjor. Offentlig selvpining preget igjen mange steder fronten: i Lillehammer gikk 30 i toget, i Porsgrunn 70, bare for å nevne noen eksempler.

1.mai var således en seier for DNAs klassesamarbeidspolitik og et nederlag for det småborgerlige venstre i SV og AKP. Dagen demonstrerte at bare reisingen av en revolusjonær organisasjon innen arbeidernes egne rekke og på arbeiderklassens eget grunnlag kan true og overvinne det sosialdemokratiske hegemoniet i arbeiderbevegelsen.

For Kommunistisk Arbeiderforbund, som nettopp konsentrerer alt sitt arbeid om det mål å organisere arbeiderklassens egen fortropp i et nytt, kommunistisk parti, representerte 1.mai-markeringen en klar framgang i forhold til tidligere. Vi kunne selvsagt ikke måle oss med sosialdemokratiet eller det småborgerlige venstre - til det er vår organisatoriske basis ennå for smal. Men forbundet var i stand til å holde flere åpne møter enn noen gang før, det var stands-aktivitet og spredning av kommunistisk materiale flere steder enn tidligere, vår 1. mai-plakat satte sitt preg på en rekke byer og steder, og særlig 1.mai-nummeret av den røde Arbeideren gikk unna som varmt hvetebrød. Eksempel: i Porsgrunn ble det solgt 80 eksemplarer i løpet av en time!

Overalt tok KAS 1.mai-talere utgangspunkt i den kapitalistiske verdenskrise og hvordan denne på den ene siden ligger til grunn for, og på den andre siden styrkes av den skjerpede konkurransekampen og de økende motsigelsene innen den imperialistiske verden. Denne utviklingen bedrer betingelsene for proletarisk revolusjon, men representerer også fare for dannelse av nasjonalsjåvinisme i arbeiderklassen som kommunistene konsekvent må bekjempe med en propaganda som sier at bare proletarisk revolusjon kan hindre imperialistisk krig og at krigen må

Årets 1.mai: FRAMGANG FOR DNA, MEN OGSÅ FOR KOMMUNISTENE

omdannes til revolusjonær krig mot borgerskapet og kapitalismen. Alle talerne pekte på at Kina med sin utenrikspolitiske offensiv spiller på og påskynder motsetningene mellom imperialistene, og på denne måten styrker revolusjonens internasjonale reserver. Styrkingen av proletariatets diktatur i Kina selv ble hilst som en inspirasjon for arbeiderklassen verden over. Talerne tok videre opp det kombinerte lønnsoppgjøret som tyngdepunktet i borgerskapets kriseoffensiv mot arbeiderklassen i Norge, viste at NAF, LO og staten nå tar sikte på å gjennomføre lønnsnedslg, opprettholde arbeidsløsheten og svinebinde arbeiderklassen gjennom en mer og mer korporativ statsordning - og propaganderte den "ulovlige" streiken som et av arbeiderklassens viktigste forsvarsmidler i den økonomiske kampen. Til slutt propaganderte talerne nødvendigheten av å organisere arbeiderklassens eget kommunistiske parti både for å motstå kapitalistenes aktuelle framstøt og for å erstatte kapitalismen i det hele tatt med sosialismen og proletariatets diktatur gjennom revolusjon.

I Tøyen Samfunnshus i Oslo var ca. 100 møtt fram for å høre Tor Larsen legge fram KAS politikk. I Porsgrunn er KAS politikk tydeligvis ennå ikke tilstrekkelig kjent, bare en håndfull hadde møtt opp for å høre Stein Hoftvedt tale. I Bergen hadde det tross mangelfull annonsering av møtet med Jørgen Sandemose møtt fram 20 personer. I Trondheim var forarbeidet utmerket, og 40 var tilstede på 1.mai-festen der Harald Berntsen holdt talen. I Mo i Rana var det møtt fram i overkant av 10 interesserte, en kvantitativt liten, men kvalitativt sterk forsamling som lover godt for KAS forankring i framtida (Kjell Hovden holdt talen). I Tromsø sto KUL for arrangementet. Bortimot 30 var møtt fram for å høre Eyvind Viken tale. Helen Larsen holdt en politisk appell og Hanne Edvardsen oppfordret om støtte til Linjegodsarbeiderne.

Oppslutningen om de åpne møtene var med andre ord skiftende, men både i alle disse byene - samt i bl.a. Moss, Drammen, Tønsberg, Skien, Kristiansand og Haugesund -

Fra årets 1.mai. Over: Fra Trondheim. Under: Fra Tromsø.

gikk salget av kommunistisk materiale tildels strykende fra stands og gatesalg. En 1.mai-løpeseddel om tariffoppgjøret ble dessuten på de fleste av disse stedene delt ut på de viktigste industriarbeidsplassene.

Alt i alt kunne vi registrere en økende interesse for kommunistisk politikk som representerer et godt utgangspunkt for økt rekruttering og styrking av Kommunistisk Arbeiderforbund. Det behøver ikke gå altfor lang tid før vi kan stille oss i spissen for å gjenreise 1.mai som arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag - mot DNA- og LO-pampenes og AKP-gruppens "folkelige" utvanning av dagen!

1.mai i Rana

Kommunistisk Arbeiderforbund markerte seg for første gang i Mo i Rana. Vi hadde stand og gatesalg av drA og åpent møte om kvelden. Det blei spredt en god del materiell, og ut fra det spede arbeidet som har vært drevet ennå er vi relativt fornøyd med møtet hvor 10 tilhørere hørte Kjell Hovedns 1.maitale.

KA hadde utfordret AKP-gruppa og SV til debattmøte 2. mai om faglig

politikk, men begge grupperinger avviste å stille opp med begrunnelse i praktiske og tidsmessige vanskeligheter. SVs manglende evne og vilje til åpen konfrontasjon er velkjent, og overrasker ingen. Derimot har vanligvis AKP-gruppa vært kjent for sin evne til å stille opp hvor som helst og når som helst, når de finner det formålstjenlig (mot SV, DNA osv.). Men det er vel ikke urimelig at småborgervenstre helst vil slippe å stille opp mot kommunister.

Fra 1.mai-feiringen i Bergen.

Om AKP's forsøk på å «forbedre» klasseanalysen

I Klassekampens 1. mai-nummer uttalte AKP-formannen Pål Steigan at hovedmotsigelsen i Norge nå går mellom borgerskapet og proletariatet. Fra å ha vært en konsekvent forsvare av Krustjov-revisjonismens tese om en hovedmotsigelse mellom monopolkapital og folk, synes det nå som AKP-gruppen er i ferd med å ta et kraftig oppgjør med sin revisjonistiske klasseanalyse – men vel å merke synes. Tydelig er det hvertfall alt nå at Steigans solo-utspill har skapt stor forvirring innenfor gruppens egne rekker, og at sersjant-skiktet i partiet åpenbart har vansker med å følge helt med i hva som skjer. Dette kommer nå klart til uttrykk gjennom den lammelsen parti-gruppen nå er utsatt for i sin ekstreme markering der snarereforvirringen enn klarheten er det fremherskende. Det sentrale spørsmål progressive elementer i AKP nå bør stille seg er hvorvidt dette forsøket på å "nyskrive" klasseanalysen er et generaloppgjør med den tidligere gjeldende analyse – eller hvorvidt det er et forsøk på å framstille den gamle analysen i ny forkledning. For å nærmere begrunne at nettopp det siste er tilfellet, skal vi i korte trekk kommentere en artikkel "Et bidrag til klasseanalysen" under pseudonymet Halvard Gråtøpp i siste nummer av Røde Faner piratutgave.

2.

KA/KUL har gang på gang påpekt de strategiske implikasjonene av AKP-gruppens klasseanalyse: ut fra en hovedmotsigelse mellom monopolkapitalen og folket (der arbeiderklassen er definert som den mest ledende klassen) forflates klasseanalysen til et abstrakt forhold mellom venn og fiende i kampen. Fienden i kampen blir noen reaksjonære monopolister som defineres som samfunnsfiendtlige krefter, og disse monopolistene har utskilt seg som egen klasse som står i motsetning til mindre kapitalister.

Arbeiderklassen står dermed ikke i noen særstilling, istedet får man en dvask konstellasjon mellom progressive og reaksjonære. De første er de egentlig samfunnsbærende krefter, mens de sistnevnte er de samfunnsfiendtlige. Og dermed blir all politisk kamp definert innenfor dette samfunnets legale rammer. Kapitalen forstås ikke lenger som et samfunnsmessig forhold – som setter seg igjennom i alle samfunnets sfærer, men derimot som få monopolers makt over samfunnet. Jfr. AKP's prinsipp-program: "Monopolkapitalen er unasjonal, utviklinga av den statsmonopolistiske kapitalismen har ført til skarpe motsigelser mellom monopolkapitalen og småkapitalistene" (s. 18-19). Småkapitalistene oppfatter monopolene og staten som en trusel – derfor vil de "vakle mellom anti-monopolisme og reaksjon."

Det er bl. a. disse uttalelsene AKP-lederne nå har valgt å se litt nærmere på. Man fundere på om kanskje ikke borgerskapet likevel er en klasse – og ikke to, og videre om det kanskje eksisterer et grunnleggende klassefellesskap innenfor borgerskapet. I RF nr. 2 1976 går man til et stortilt angrep på NKP'eren H.I. Kleven som hevder at enheten i borgerskapet er brutt. At AKP tidligere trykket Kleven og hans bok om "Klassestrukturen i det norske samfunn" til sitt bryst, skal nå fortrenge: Klevens og NKP's oppdeling av borgerskapet fører direkte til statsmonopolistisk kapitalisme – som i Sovjet. Alliansen med små- og mellomstore kapitalister mot monopolene er nå plutselig blitt en strategi som fører til statsmonopolkapitalisme – i sannhet en dyster erkjennelse all den stund nettopp den samme alliansen sees på som positiv i AKPs eget parti-program. Altså må AKPs parti-program være et program for gjennomføring av statskapitalisme – da er det kanskje ikke så rart likevel at enkelte parti-

koryfeer har fått kalde føtter.

I sin vandring gjennom klasseanalysen tar artikkelforfatteren i bruk metoden med å veie likhetene og forskjellene i borgerskapet mot hverandre – for så å komme fram til hva som veier tyngst, dvs. hva som er hovedsida. Likhetene er at "både små og stor kapital disponerer eller eier kapital som de nytter til å utbytte lønnsarbeid" (s. 7, RF nr. 2, 1976). Videre finner vedkommende fram til at alle kapitalister (!) hersker over andre mennesker gjennom kontroll og eiendom til produksjonsmidlene, og endelig at både små og store kapitalister tilegner seg profitt – det finnes m. a. o. ikke grenser for hva AKP-lederne kan finne fram til bare de får nok tid på seg. Bl. a. har de funnet fram til forskjeller mellom kapitalistene: monopolkapitalen har statsmakten, og denne tjener utviklinga til de store monopolene på bekostning av mindre kapitalister. I beste AKP-stil hevder artikkelforfatteren at staten "har" holdt den mindre kapitalen helt utenfor de store kjøttgrytene" (s. 8), videre er det skapt et finansoligarki "som alle (!) andre kapitalister er avhengig av kreditter fra" (s. 8), og til slutt har monopolkapitalen et omfattende produksjonsapparat som gjør at den bevisst kan drive prisfastsettelse. "På den måten er de mindre kapitalistene også produksjonsmessig og konkurransemessig underlagt monopolkapitalens makt" (s. 8). Artikkelforfatteren holder m. a. o. på at det eksisterer avgjørende forskjeller innen borgerskapet, men at disse avgjort ikke er så store som man har hevdet tidligere. Det er altså en slags justering av forskjellene man nå legger opp til, noe man har kommet fram til gjennom den daglige erfaring. Artikkelforfatteren nevner her eksemplet Hatlebakk: En mellomstor norsk (!) kapitalist som driver den reineste trakassering av arbeidsfolka" (s. 9). Konklusjonen blir da at "borgerskapet er en klasse, som domineres av den monopolistiske delen av borgerskapet og hvor den utøvende makta ligger i henda på et fåtallig finansoligarki" (s. 10). Likhetene i borgerskapet veier altså for tiden litt tyngre enn forskjellene. Men hva kan en analyse – som slår fast at (1) monopolene og staten tvangsmessig holder nede den mindre kapitalen, (2) monopolkapitalen har direkte økonomisk makt over foretak den ikke eier, og (3) direkte taler om det monopolkapitalistiske diktaturet (!) – være annet enn en ren videreføring av AKPs tidligere analyse og praksis, bare i en litt mer karikert utgave?

3.

Dette kommer klart til uttrykk i artikkelforfatterens syn på småborgerskapet. Etter å ha "avvist" at det eksisterer noen jordeierklasse i Norge innføres et begrep om en overklasse (!) på landsbygda som er en del av kapitalistklassen. I tillegg slår vedkommende fast at den "kapitalistiske utbyttinga i landbruket i de senere år ikke har blitt mindre" (s. 11) etter at landbruksproletariatet kvantitetsmessig gikk ned: "Den er tvert om skjærpa. Det kommer til uttrykk i at titusener av småbrukere og småbønder forlater jorda fordi de ikke lenger klarer å brødfø seg på den. Det kommer også til uttrykk ved at de rikeste bønder er blitt rikere og de store gårdene flere" (s. 11). Småbøndene utbyttes videre av bankene, staten og bondemonopolet og derfor er det iflg artikkelforfatteren meningsløst å snakke om bøndene under ett som en klasse. Her er plutselig metoden med å veie likhetene mot forskjellene lagt på is, nå er det bare forskjellene som teller. For det er jo ingen grunneierklasse i Norge, agrar-

befolkningen skal istedet inndeles i ulike klasser etter hvor stor affinitet den har til borgerskapet eller arbeiderklassen: rikbønder og godseiere er en del av borgerskapet, mens småborgerskapet på landsbygda inndeles i mellomstore og småbønder. De mellomstore bøndene vil p.g.a. landbrukskrisa komme i et "stadig skarpere motsetningsforhold til staten og monopolkapitalen" (s. 14). Og det eksisterer et objektivt grunnlag for en allianse mellom proletariatet og de dårligst stilte lag av mellombøndene. Men – og her kommer vel en del av "nyskrivingen" av klasseanalysen inn – "de vil være vaklende allierte", så vet vi i hvert fall det. Men annerledes med småbøndene: "de får verken grunnrente eller differensialrente, naturlig nok" (s. 15), de blir utbytta på et jordstykke som i formen er deres eget, men som i innhold eies av staten og bankene. Dermed blir Gråtøpps konklusjon ikke forbløffende: "Under slike forhold blir den norske småbønden en naturlig alliert med proletariatet i kampen for den sosialistiske revolusjonen. De har ikke bare de samme fiendene, men det er også slik at småbøndenes situasjon peker på den skrikende nødvendigheten av sosialismen" (s. 16).

Med andre ord, AKPs gamle analyse står i all hovedsak på linje med Gråtøpps nyskrivingsforsøk. Om trent 80-90 pst. av den såkalte agrarbefolkningen skal vinnes gjennom en klasseallianse med proletariatet. Det "nye" består nå bare i at man ikke skal snakke om klasseallianse mellom proletariatet og bøndene, men mellom proletariatet og 4/5 av agrarbefolkningen. Eller som artikkelforfatteren selv konkluderer: "Arbeiderklassens motstandere på landsbygda er de kapitalistiske storbøndene og godseierne" (s. 17). Vi for vår del har vanskelig for å se den helt store endringen av klasseanalysen i forhold til prinsippprogrammet, der det heter at "arbeiderklassens mest trofaste allierte er halvproletariatet – og hovedmassen av bønder og fiskere" (s. 20). Progressive elementer i AKP som nå venter på en revidering av AKPs klasseanalyse, venter nok forgjeves. Ved å skyve tilside all svada oppdager man temmelig raskt at AKP-gruppen fortsatt er og må komme til å bli en konsekvent forsvare av en småborgerlig politikk både innen sin egen klasse og i arbeiderklassen.

4.

Dette uttrykkes i "analysen" av arbeiderklassen som iflg artikkelforfatteren "hører til den eneste helt (!) ut revolusjonære klassen i Norge" (s. 16). Dette kan ikke bety annet enn at også andre klasser i den borgerlige samfunnsformasjonen er revolusjonære – imidlertid med den forskjell at de ikke er fullt så revolusjonære

som arbeiderklassen. Det ville jo vært litt forsmødelig å postulere fra et parti som i navnet kaller seg kommunistisk. Mens analysen tidligere gikk på at både proletariatet og småborgerskapet var revolusjonære, er analysen nå at bare proletariatet er helt ut revolusjonært, mens småborgerskapet nesten er det samme. For vår del overlater vi til AKP-ideologene selv å regne ut gradsforskjellene, det kunne jo kanskje lette arbeidet med den videre nyskriving.

Forøvrig får NKPeren H.I. Kleven gjennomgå for ikke å ha skjont at kontorsjefer, prester, byråsjefer og ingeniører ikke tilhører arbeiderklassen – men det verste er likevel at han regner det store småborgerlige skiktet av funksjonærer til arbeiderklassen. For på denne måten reinvakser han bor-

gerskapet i Sovjet. Men stort bedre kan vi ikke si Gråtøpp selv er. Ikke på et eneste sted understrekes nødvendigheten av arbeiderklassens selvstendige organisering uavhengig av alle andre klasser og lag. Fortsatt benektes det kommunister hele tiden har understreket: at arbeiderklassen er den eneste revolusjonære klassen under borgerskapets diktatur. Derfor må man ikke la seg lure av AKPlernes nye utspill. Det er helt tydelig et forsøk på å legitimere sin småborgerlige politikk overfor klassebevisste arbeidere og andre revolusjonære ved å pakke den inn i en litt finere emballasje. AKP-gruppen forsøker nå i sin nyskrivings-fase å legge seg til venstre i ord, mens den praktiske politikken forblir den samme: støtte til trållerredere og bøndenes kamp for sine klassekrav osv. Steigans proklamasjon av en hovedmotsigelse mellom arbeiderklasse og borgerskap har like liten betydning som broderorganisasjonen i Vest-Tyskland (KPD(ml)s proklamasjon av den samme. Denne gruppens siste utspill på den politiske arena er forøvrig å kreve "Tyskland for tyskere" – en ikke helt ukjent melodi fra tidligere tysk historie.

TB

Fra en veggavis på Blindern siterer vi:

TIL AKP/NKS' OG RØD UNGDOMS DELTAKERE PÅ SOMMERLEIRENE:

I forbindelse med diskusjonen av den foreslåtte programrevisjonen angående hovedmotsigelsen, foreslår vi følgende studiespørsmål:

1. Når borgerskapet utgjør bare en klasse, mens monopolborgerskapet har statsmakta alene, kan da staten sies å være en klassestat? Søk gjennom studier å finne ut hvem som står bak teorien om at et skikt kan ha statsmakta:

1. Nikita Krustsjov
2. Pål Steigan
3. Hans Ebbing

2. Hva er forskjellen på taktikk og strategi? Kan andre klasser være strategisk alliert til arbeiderklassen? Drøft hvilke praktiske feil som er gjort ut fra den tidligere klasseanalysen og vis hvordan politikken må legges fundamentalt om ut fra det syn at selve hovedmotsigelsen går mellom proletariat og borgerskap.

3. Hvor mange klasser finnes det i et borgerlig samfunn? Dersom svaret er 3, slik Lenin hevder, hvilken er da den tredje klassen?

1. Storbøndene
2. Resten av folket
3. Småborgerskapet

4. Har småborgerskapet objektive klasseinteresser? Hvis svaret er ja, slik Lenin hevder, er denne klassen da en historisk

1. reaksjonær
2. vaklende
3. progressiv klasse?

For å få en mest mulig grundig diskusjon om dette viktige spørsmålet, slik at revisjonismen avsløres, ber vi om at alle tenker saken grundig gjennom. Spesielt oppfordrer vi alle til å prøve å huske å trekke lærdom av oppgjøret med venstreopportunismen og dens syn på hovedmotsigelsen på forrige sommerleir.

GOD REISE!
Hilsen KUL.

KINA: Kamp... Forts. fra side 1

brukspolitikken og industripolitikken, og ikke minst utdanningspolitikken, har det utviklet seg uforsonlige motsetninger mellom Teng (og hans tilhengere) og flertallet innen partiet.

Såvel for jordbruks- som for industripolitikken vedkommende har Teng - som tidligere Liu-chao-chi - gjort seg til talsmann for å fremme økonomisk vekst ved hjelp av individuelle stimulanser. Han har villet gi den frie vareproduksjon blant bondene større spillerom, noe som kampanjen for studiet av proletariets diktatur med henvisning til Lenin - har påpekt ikke kan unngå å virke oppløsende på den kollektive eiendomsformen og fremme en ren kapitalistisk utvikling. Vareproduksjonen på landsbygda er en dyp og seiglivet kilde til en kapitalistisk utvikling.

Men den er ikke den eneste. Arbeidsdelingen generelt, og spesielt den mellom ånds- og kroppsarbeid, er kanskje den faktoren som mest av alt motsetter seg utviskingen av klasseskillene, og også innen industrien vil Teng og politikere av hans type lett finne skikt som lengter tilbake til perioden for Kulturrevolusjonen, da arbeidet med å utjevne forskjellene mellom lederskapet innen bedriftene og arbeiderne ikke ble prioritert i samme grad som i dag. Teng har åpent gjort seg til talsmann for at ekspertene bør få en "friere" stilling. Det synes som om kritikerne av Teng-sikkert med rette - hevder at en slik linje i konsekvens vil innebære at en vender tilbake til en-mannsstyre av bedriftene, noe som i en artikkelserie i Peking Review om sosialistisk industri brennmerkes som selve det kapitalistiske prinsippet for organisering av produksjonen på enkeltbedriftens nivå. En slik uthuling av det proletære demokratiet innen industrien vil da også med

nødvendighet føre med seg at Kulturrevolusjonens landevinninger innen undervisningsvesenet vil gå tapt. Årsaksrekkefølgen kan også tenkes gå omvendt og det er antakelig ingen tilfeldighet at kritikk-kampanjen mot Teng - akkurat som i sin tid opprøret mot Liu-Chao-chi - først utfoldet seg i masse-omfang blant studentene på universitetene og høyskolene.

Den satsingen på ekspertene og de "frie" forskerne som Teng har ment er nødvendig for at produksjonen skal skyte fart, har sitt teoretiske fundament i en klassisk økonomistisk teori om at utviklingen mot kommunismen vesentlig er et spørsmål om utviklingen av produktivkreftene, og at en på et gitt nivå av denne utviklingen er sikret ved selve denne økonomiske basis mot borgerlige restaurasjonsforsøk. Dette er revisjonisme av godt gammelt merke. Oppurtismen anerkjenner ikke at klassekampen mellom borgerskap og proletariat er den aksen alt dreier seg om under hele sosialismens epoke og at den politiske linjen som føres er bestemmende for hvilken vei utviklingen skal ta. Fetisjeringen av produktivkreftene og teorien om at klassekampen dør ut under sosialismen er derfor intimt beslektede fenomener, og Teng anklages i denne forbindelse for på pragmatisk og eklektisk vis å ha side-stilt de 3 hoveddirektivene for partiets politikk (1. Kampen mot revisjonisme og studiet av marxismen, 2. Industrialiseringskampanjen, og 3. Arbeidet for enhet og stabilitet) og dermed fornekta klassekampens overordnede rolle, samt for å ha laget en kunstig motsetning mellom denne og arbeidet for enhet og stabilitet.

Hovedinnvendingen mot Tengs teori om produktivkreftene går ut på at den økonomiske politikken han la opp til, bare rent midlertidig ville ha ført til økt prod-

uksjon, og at hans neglisjering av det bevisste element, arbeiderklassens allsidige kamp mot de borgerlige kreftene, i sin tur ville ha skapt grobunn for dannelsen av nye hierarkier. I siste instans et nytt borgerskap, som så igjen ville bli hemmende - ikke bare på det politiske nivået, arbeidernes klassebevissthet - men nettopp også på utviklingen av produktivkreftene! Marx gamle utsagn om at den viktigste produktivkraft er den revolusjonære klassen selv, viser seg her å ha bevart sin ungdommelige sannhet.

Teng-Hsiao-pings politiske linje betegnes med rette som borgerlig og kapitalistisk. Oppgjøret med Teng kan ikke forstås med anarkistiske fraser om "massenes kamp mot byråkratiet", og langt mindre ved hjelp av den geniale analysen trøstskistene i 4 Internasjonale anla på hovedmotsigelsen under Kulturrevolusjonen: "Byråkrati mot Byråkrati". Selvsagt er Tengs linje også byråkratis, men byråkratiet svever ikke i løse

luften, som byråkrati er det ingen klasse. Kampen står mellom borgerskap og proletariat og må nødvendigvis gjøre det - helt til klassene oppheves og staten dør bort. Dette bunner i at klassene under sosialismen er de samme som under kapitalismen, selv om de under sosialismen opptrer i nye former.

Tengs politiske slektskap med Liu-Chao-chi er ubestridelig. En bør likevel merke seg at han kunne avsettes uten at det ble nødvendig å lansere parolen om å knuse Hovedkvarteret. Selv om han anklages for intrigemakeri i forbindelse med episoden på Ten An Men-plassen, finnes det ingen holdepunkter for påstanden om at han skulle ha forsøkt seg på statskupp, noe f.eks. den franske avisa Le Monde hevder. I så fall ville han i dag ha vært uten parti-bok. Dette tyder på at partiets virkelige revolusjonære krefter er kommet kraftprøven. Ingen bør imidlertid ha illusjoner om at det kommer nye stormer i framtida.

Årets 17. mai

Forsvarerne av den private grunneiendommen - enten disse befinner seg i ALP, Høyre, Arbeiderpartiet, SV eller AKP - har alle det til felles at de på ekte reaksjonært vis sammenblander geografi og biologi, altså knytter eiendomsforholdene blod og arvstofi. De kan med andre ord ikke se forskjellen på et blodomløp og et jorde. Men på jorden befinner de seg alle med blodet i raskt og hissig omløp når de skal begrunne privateiendommens fornuftighet. Ved slike anledninger blir det høytidelig henvisning til Naturen.

Den muntreste versjon av folkeeventyret om den private grunneiendommens evige eksistens ga i sin tid Farmands redaktør da han gjorde oppmerksom på fuglesangens hensikt. Trygve Hoff erkjente klart og tydelig at fuglesangen ikke eksisterte for sin egen og sommerens skyld men for å markere enhver sangfugls rettmessige territorium. (Undersom Trygve Hoff sier når han skal markere sitt?) Det åpner seg unekkelig lyse perspektiver for grunneieren: Selv i bakrusen der fuglesangen er selvprodusert, kan han nyte hyldningshymnen til sin evige privateiendom. Men hva om det oppsto en grunneierkonflikt mellom sangfuglen og Hoff? Vi er stygt redd for at det er fuglens grunneiendom som vil lide overlast.

Også Høyres Kåre Willoch føler sterkt behov for å grunnfeste grunneiendommen. Høyrefolk ynder riktignok å gi sin griskhet et skinn av ånd og kristendom, men ånden blir ofte svak og kristendommen uegnet. Ifølge kristendommen er det nemlig bare en grunneier: Gud. Og da får det være måte på kristelighet! I Fjernsynets Åpen Post hentet Willoch hjelp fra sine klassebrødre i dyreriket. Den private grunneiendommen er dypt

rotfestet i dyret. Altså i mennesket, f.eks. i Willoch. Uten blyssel kaster Willoch dressen og trekker i pels.

På "venstresida" i norsk politikk er grunneiendommen særs godt grunnfestet. AKP og SV strides bittert om hvem som er småbondens sanne venn. Begge parter ser riktignok noe umoralsk i den store grunneiendom, men til gjengjeld noe tilsvarende moralsk i den lille. Alle småeiere tilsammen med de norske arbeiderne på slep utgjør nasjonen. Og nasjonen er på ytterst mystisk vis forbundet med jordsmonnet. På denne bakgrunnen er de store folkevandringerne et mystisk fenomen. Kanskje de aldri har eksistert? Eller kanskje folkene tidlig i historien hadde gått seg vill og så måtte ut på vandringer igjen for å finne de land de egentlig var fra? Her er rikt jordsmonn for spekulasjoner.

Under EEC-kampen var AKP-parolen "Nei til salg av Norge!". Det er grunneierens aversjon mot å selge jordstykker denne gangen jordstykket Norge - som her kommer til uttrykk.

Årets 17. mai preges ikke minst av SV, s og AKP's forsøk på å gjøre dagen til en dag for militant nasjonalisme. SV's Trygve Bull blir så rørt over barnetoget at "det er rent så en gammel kyniker får tårer i øynene". Går Bull i barndommen? I såfall er han vel kvalifisert for egen togdeltakelse?

Redaktøren av "Ny Tid", Audgunn Olteidal, vil omgjøre festdagen til kampdag og "igjen politisere 17. mai som et vern for sjølråderetten" og "dessuten hindre at landet underlegges internasjonal kapital, som f.eks. gjennom IEA-avtalen." (vår uth.) Altså vekk med den utenlandske kapitalen og fram for den norske! Gjør 17. mai til Hurradag for norsk imperialisme.

AKP har særlig varme følelser for nasjonaldagen og nasjonalismen. (AKP-erne har jo forlengst utropt seg selv til de mest patriotiske og heroiske forsvarere for fedrelandet under den 3. verdenskrig.) Nå sluker ikke AKP hele 17. mai med rubb og rake. Sjøl sagt ikke! Nasjonaldagen har ei god og ei dårlig side. Den dårlige sida er all festivitas for det borgerlige diktaturet. Den gode sida er grunnlovsdagens karakter av "symbol på striden for nasjonalt sjølvstende og nasjonal sjølvråderett" (!). Hovedfiendene er supermakten, fascistene i Norsk Front og "fedrelandssvikarane i herskerklassen". Innholdet i AKP's 17. mai-feiring er altså ikke så helt ulik den makabre nasjonalsjåvinismen KPD/ML utgyder i sitt nasjonalsosialistiske skrift "Deutschland dem deutschen Volk". (Se side 1). Når AKP og KPD/ML ikke makter å se den avgjørende forskjellen mellom revolusjoner i koloniale land og i imperialistiske land, er de tvunget til å misforstå fascismen på fascismens egne premisser. Det Goebbels, Hitler og Mussolini skrek seg hese mot var nettopp monopolkapitalistenes fedrelandssvik og undertrykkelsen av det nasjonale folkeflertallet. "Deutschland des deutschen Volkes!" hylte Hitler i 1922 i München. "Vi tyske arbeidere utgjør 70 % av dette folk. Og over oss blir det bestemt!"

Så går da AKP-erne der, full av god vilje til å tjene folkeflertallet og hisser opp de nasjonale følelser, kledd i sin politiske kampdrakt, bunaden. Ubehaget for de ærlige og progressive enkelt-medlemmer som fins i bevegelsen må etterhvert bli nokså stort. Når partiledelsen ikke kan se forskjellen på sosialisme og nasjonalsosialisme, dreier det seg ikke lenger om "feil" men om noe langt mer alvorlig og skjebnesvangert.

Ø.S.

KLASSEKAMPEN
Avisa til Arbeidernes Kommunistparti
(marxist-leninistisk)
Redaktør og ansvarlig utgiver: Finn Sjøe

17. mai må reisast som kampdag att

17. mai-dagen har likvel ei anna side. Han er eit symbol på striden for nasjonalt sjølvstende og nasjonal sjølvråderett. Dette var eit av dei viktigaste måla for den nasjonale, borgarleg-demokratiske folke-massa i førte hundreåret. Det var overgrep mot norsk sjølvstyre frå dei svenske stormakten i 1820-åra som gjorde dagen til ein stridsslag.

STRIDEN FOR SJØLV-RÅDERETTEN

17. mai-dagen har likvel ei anna side. Han er eit symbol på striden for nasjonalt sjølvstende og nasjonal sjølvråderett. Dette var eit av dei viktigaste måla for den nasjonale, borgarleg-demokratiske folke-massa i førte hundreåret. Det var overgrep mot norsk sjølvstyre frå dei svenske stormakten i 1820-åra som gjorde dagen til ein stridsslag.

BORGARSKAPET SVIK NASJONEN

Den herskande klassen i Norge er like lite patriotisk, som han var i 1820-åra eller 1890-åra. Eiga for nasjonal togetog og sjølvstende er dei arbeidarklasser og folket som har bær fram. Kvar gang det norske sjølvstendet har vorte tringa eller trampa ned, har folket teke opp eit kampstrids-slag. I 17. mai-dagen i førte hundreåret i stud mot feilindvandringskaren i hersker-klassen.

17. MAI OG DNA

Det medelomkrigstida norsk klasse-midnattsarbeid på dette nasjonalistiske innhaldet i dagen er å bukkete han. Di DNA som i 2 år med 17. mai-midnatts og rulle fagfor-sing, all å bera fram i borgar-lage. I 17. mai-dagen, så var det det av norsk på at partiet hadde skilt seg bort frå den revolusjonære arbeidar-massa. I 17. mai-dagen og at DNA-veien var dette folk, og let det skipe teigting for seg.

Forts. side 9

Linjegods ...

Forts. fra side 6

arbeiderne illusjonen om at AKP-gruppen og dens kontaktnett var det eneste arbeiderne kunne stole på. Følgelig måtte arbeiderne avskjermes fra støtte utenfor dette nettet. Slik håpet en å legge grunnlaget for solidaritet med organisasjonen AKP hos politisk uerfarne arbeidere. Først på et slikt tidspunkt kunne en mobilisere til bredere støtte. Da hadde en allerede sikret seg at en støtte til arbeidernes aksjon uten altfor store vanskeligheter samtidig ville bli tatt til inntekt for snevre, småborgerlige interesser.

Men nettopp denne avskjermings-taktikken er det samtidig som fører til AKPs avsløring overfor mer framskredne deler av arbeiderklassen, og det er dette som representerer linjegods-streikens viktigste erfaring. For mer politiske arbeidere blir det stadig mer åpenbart at en i AKP har å gjøre med en organisasjon med politiske interesser som avviker fra arbeiderklassens, og at dette avsløres i selve taktikken. For hvis det virkelig var slik at AKP innesto for arbeiderklassens interesser, hadde innsett at arbeiderklassen bare hadde seg selv å stole på og at arbeiderklassens parti ikke hadde andre interesser enn å artikulere dette, hvorfor skulle f.eks. ikke da arbeiderne selv kunne lage, trykke og spre løpesedler, arrangere demonstrasjonstog osv. og hvorfor skulle da mulighetene for politisk og økonomisk

støtte begrenses av et politisk nett? Det er første gang dette nye byråkratiet utenfor arbeiderklassen leder en aksjon. I likhet med det faglige byråkratiet avslører det sine ikke-proletære interesser gjennom sine forsøk på å passifisere arbeiderne. Fordi solidariteten fra arbeiderklassen på denne måten ikke kunne bli annet enn svak og solidariteten fra mellomlagene ble mer enerådende enn vanlig er i arbeidskonflikter, skaptes det etter hvert grunnlag for brudd på klasse-solidariteten også blant arbeiderne selv, og arbeidere som tidligere hadde vært i streik trådte nå fram som streikebrytere og vendte seg mot sine egne klassefeller. Dermed var streiken knekt, og streikekomiteen ble lagt ned før dommen i arbeidsretten var felt og arbeiderne meldte seg tilbake til arbeidet.

Om i denne situasjonen, der arbeidernes kampevne er lik null, der den totale splittelse og desorganisering råder, slår borgerskapet selvfølgelig til for fullt og krever at arbeiderne forplikter seg individuelt og skriftlig overfor hovedavtale og arbeidstvistlov for å få vende tilbake til arbeidet. Om de ikke godtar de vilkårene, står de uten arbeid. En slik tilbakevending til kapitalismens tidligste og mest barbariske periode er bare mulig når arbeiderklassen er like sterkt influert av småborgerlige elementer som den var dengang.

Erfaringene fra streiken

ved Linjegods er viktige. De viser hva slags støtte arbeiderklassen kan vente seg fra organisasjoner av AKPs type og videre hvordan borgerskapet nyttiggjør seg den småborgerlige infiltrasjonen og desorganiseringen av arbeiderklassen til sine formål. Men erfaringene om dette er allerede i ferd med å vinne innpass i arbeiderklassen. Allerede stuerte på Herøya uttrykte at de gjerne tok imot all økonomisk støtte og alle politiske uttalelser, men streiken ville de lede og organisere sjøl.

Det er arbeiderklassens erfaringer med AKP som er viktige å trekke lærdom av i denne konflikten, fordi de for mange representerer en ny historisk erfaring.

Om SV's tackling av streiken er lite nytt å tilføye. For ordens skyld refererer vi hva denne organisasjonen har foretatt seg likevel, om noen ikke skulle

ha fått det med seg. Apellen til justisministeren om at hun skulle "gripe inn" og "hindre politivolden" taler tydelig nok om hva slags samfunnsmessig forståelse vi her har å gjøre med. Men hadde noen ventet oppfordringer til arbeiderklassen om solidaritetsaksjoner fra det hold? Ny Tid på sin side har i nr. 17 et intervju med nestformannen i Transport som hovedoppslag (Aldri streik for streikens egen skyld)! - et intervju som selvfølgelig presenterer arbeiderne for forhandlinger og tillit til fagbyråkratiet som eneste løsning, mens de i nr. 18, dvs. tre uker etter at streiken brøt ut, intervjuer representanter for streikekomiteen under oppslaget "Er linjegodsstreiken i ferd med å sprekke"? De streikende så sikkert med velvilje på et slikt oppslag i streikens mest kritiske fase.

AKPs lærdommer av NKP's historie

AKP har en studentorganisasjon som kaller seg NKS. Denne avleggeren ved norske universiteter utgir et blad som heter "Hva må gjøres". I nr. 2/1976 finner vi en artikkel om Herøya-konflikten i 1948, og en om etterkrigstida og NKP. Vi skal her stille AKP's syn på NKP's rolle under 40 og 50-årene opp mot endel fakta omkring NKP's teori og politiske praksis i denne perioden. Dermed skulle det bli mulig å la AKP's syn på seg selv som det nye revolusjonære kommunistiske partiet komme i sitt rette lys. De skriver: "Gjennom hele 40-åra og langt ut i 50-åra, sto NKP for en riktig arbeiderpolitikk, i motsetning til den folkefiendtlige politikken som DNA førte fram. (...) Sjølsagt var det store feil i partiet i denne tida, men det må ikke forveksles med at partiet i hovedsak førte en riktig politikk på klassekampens grunn."

La oss minne om endel sentrale ting i NKP's etterkrigshistorie: Fram til 1949 var partiets politikk preget av Furubotn-fløyen og dens ekstreme nasjonalisme og knefall for borgerskapet. Den andre fløyen i partiet som var ledet av Emil Løvlien sto tilsynelatende for en mer revolusjonær politikk, men var i realiteten en annen avart av revisjonismen.

Etter frigjøringa i 1945 var partiets linje at nasjonen måtte forenes over klassegrensene for at klassene i fellesskap skulle bygge opp landets næringsliv gjennom å høyne arbeidsproduktiviteten. Målet var ikke lenger å styrke arbeiderklassens kamp mot

utbyttinga og det borgerlige klasse-diktaturet. Tvertimot kom NKP med en utilslørt oppfordring til den norske arbeiderklassen om å grave ned stridsøkse for å gå i kompaniskap med borgerskapet for å styrke den norske kapitalismen.

I tråd med dette gikk NKP inn i regjeringssamarbeid med DNA etter krigen. I denne regjeringen fikk NKP to statsråder. Videre inngikk de forhandlinger med DNA med henblikk på full samling i ett parti. At disse forhandlingene ikke førte fram, skyldtes ikke at NKP innså at det ville være å gå i kompaniskap med et borgerlig arbeiderparti. Grunnen var at DNA etterhvert ikke så seg tvunget til et slikt taktisk skritt.

Et eksempel på de praktiske konsekvensene av NKP's nye teori er deres rolle i Herøya-streiken i 1948. Bakgrunnen for denne var et krav om reduksjon av arbeidstida fra 48 timer til 42 timer. Sentralt i streikeledelsen og Herøya Arbeiderforening (HAF) satt NKPere. DNA kjørte ut fra starten av med en voldsom hets mot de streikende. Streiken ble fort erklært ulovlig. NKP støttet streiken, og så langt skulle alt være bra. Men det interessante er den grunnlessen NKP ga for å støtte streiken. Når kommunister støtter streiker der kravet er minsket arbeidstid eller høyere lønn, er det fordi de støtter arbeiderklassens kamp mot utbyttinga. Så ikke med NKP under Herøya-konflikten; Tvertimot uttalte de at streikens

siktemål var å øke produksjonen! Det NKP ønsket å vise, var at de var minst like ivrige og flinke som andre til å kjempe for kapitalens profitt. At Herøya-arbeiderne led nederlag er ikke rart. Hvem gidder å streike ulovlig i ukevis for å støtte bedriftens profitt? Også AKP må innrømme at NKP i dette tilfellet ikke ledet streiken ut fra et klart klassekampperspektiv (HMG s. 24). Men for AKP er Herøya-eksemplet ikke typisk, men kun av underordnet betydning. Hermed innrømmer AKP åpent noe vi lenge har påpekt: at klassekampperspektivet aldri har vært vesentlig for AKP.

Helt siden 1945 har NKP mer eller mindre klart stått på en revisionistisk plattform. På NKP's landsmøte i 1946 uttalte daværende partiformann Emil Løvlien: "NKP er et demokratisk parti som stiller seg på demokratets grunn og kjemper for en utvidelse og forbedring av demokratiet på grunnlag av folkeflertallet og vår gjeldende konstitusjon." (Sittet fra KONTRAST nr 8/1973, s. 35.) Kapitalismen skulle ikke lenger styrtes gjennom væpnet revolusjon, men gjennom erobring av et flertall av stortingsstaturet. Sosialismen skulle ikke lenger bygges gjennom at det borgerlige statsapparatet ble knust og erstattet av proletariats diktatur, men gjennom en demokratisering av den borgerlige staten selv. Denne linja ble endelig stadfestet på NKP's landsmøte i 1953.

Når AKP framstiller det slik at NKP var et kommunistisk parti til langt ute på 50-tallet, illustrerer det bare at den tradisjonen fra NKP som AKP ønsker å videreføre, ikke er den revolusjonære tradisjonen. Det er tvertimot til NKP's mest rabiate nasjonalistiske fase AKP støtter seg. Denne nasjonalistiske linjen begrunnet NKP med teorien om monopolkapitalen som hovedfienden som alle demokratiske krefter måtte nedkjempes. Dette synet deler AKP fullt ut, de progressive kreftene utgjøres av alle som står i motsetning til monopolene. AT AKP i den siste tiden har

PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Ansv. red.
Hilde Haakonsen

lagt vekt på å understreke arbeiderklassens ledende rolle innenfor den anti-monopolistiske fronten, betyr ikke at de er i ferd med å forlate sin småborgerlige og til dels borgerlig-nasjonalistiske strategi. Det viser bare at AKP har innsett at hvis en slik strategi skal ha noen som helst mulighet til å vinne fram, så må den få fotfeste også i arbeiderklassen.

Det er antakelig bare et tidsspørsmål når AKP tar skrittet fullt ut ved å kreve økte militærbevilgninger "for å styrke forsvaret mot supermaktene". For dem som lar kampen mellom store og små imperialiststater være overordnet klassekampen i de små imperialistlandene (som Norge), er denslags paroler ikke bare naturlige, men også uunnngåelige. I siste instans er det da intet som er mer naturlig enn å oppfordre norske arbeidere til å øke produktiviteten for å styrke nasjonen og forsvare norsk sjøkræfter overfor supermaktene. Dette vil jo på sin side styrke norsk konkurranseevne, samtidig som det betyr økte midler til militærbudsjettet. Det er opp til norske arbeidere å tilbakevise slike framstøt hurtig og kompromissløst.

B. L.

Fra ulike småborgerlige hold er Kristoffer Uppdal (1878-1961) framholdt som vår store arbeiderforfatter. Og hans store romansyklus "Dansen gjennom skuggeheimen" (1910-1924) har ifølge forfatteren "eit sams perspektiv mot arbeiderrørsla, frå lausrivinga ut av bondestandet og til idag". Og dette kan han med en viss rett hevde dersom det legges kvantitative kriterier til grunn. Skildringene av miljø og mennesker omkring på arbeidsplasser og i brakkebyer er tallrike. Men som det forsåvidt riktig nok blir hevdet fra borgerlig hold er det ikke dette som først og fremst bidrar til å bygge opp verket litterært. Leses verket i sin helhet, vil en finne andre sammenhenger som svekker og av og til totalt overskygger den sentrale og sammenbindende funksjon i verket som arbeiderbevegelsen ifølge forfatterens intensjoner skulle ha. Vi skal i det følgende kort karakterisere disse tematiske sammenhengene og påpeke deres ideo-

KRISTOFFER UPPDAL

logiske funksjon og forsøksvis antyde noen momenter ved Uppdals bevissthet og den materielle basis den er utgått fra.

I romansyklusen kan da følgende tre temaer karakteriseres som sammenbindende: 1. Det erotiske (dvs. problemer og konflikter i forholdet mellom kjønnene). Kjærlighets- og ekteskaphistorier danner i vel så stor grad som det rent politisk organisatoriske et underliggende mønster i hele verket. Det erotiske betraktes som en grunnleggende drift i hele tilværelsen og får følgende preg av en slags naturlov. Og som naturlover ellers er den hevet over historien og klassekampen.

Det andre hovedtemaet kan karakteriseres: Ideen om "generalnemneren" - det store enkeltindivid som blir "generalnemner", dvs. som tar opp

i seg de andre enkeltpersonene. Vekten blir lagt på enerens, den selvbevisste personlighetsrolle. Typisk nok antar ikke arbeiderorganisasjonen sjølstendig eksistens før den av et "stort" enkeltindivid blir tilført sitt lederskap. Følgelig behandles heller ikke politisk-organisatoriske konflikter på en politisk måte, men arter seg snarere som personlige konflikter mellom ulike "generalnemnere". Samtidig befinner de seg også i et latent motsetningsforhold til arbeidermassene som de er ledere for. Noe som fører til at de føler seg isolerte. Denne isolasjonen forklares imidlertid ikke som utslag av en politisk bevegelse. Den betraktes snarere som eksistensiell, dvs. den sees som en bær som den "store" personlighet nettopp i kraft av sin storhet er tvunget til å bære. Dette fører oss over til det tredje temaet som forøvrig er en god gammel gjenganger i borgerlig litteratur - nemlig lidelsestemaet som representeres av de store enkeltindividene. Tildels oppfattes lidelsen som en positiv byggende makt og som ledd i en erkjennelsesprosess. I de seinere romanene er det imidlertid en glidning bort fra det erkjennelsesmessige, og lidelsen i seg sjøl blir en verdi.

I fysisk henseende er de ennå frie på den måte at de kontrollerer sin egen arbeidsprosess. Det subjektive momentf. eks. i form av en dynamisk arbeidsleder (jfr. her også ideen om generalnemneren) blir det avgjørende for produksjonsprosessens gang. - "Og Arnfinn Landsem, stigeren, var alle steder. Mager men senesterk og skarp - leitt gjekk han der mellom arbeidarane. Styre-orda hans song ut, steig som lurtonar over ståket og ramlet. Han gav ei handhjelp her, og snart der, eit lyft eller eitkvart. Handhjelpa fløta på arbeidet, sette på full fart, til mest alt gjekk av seg sjølv. Han hadde all arbeidstakten i rørslene, ein rytmisk dans i kroppen, og så sterk at han nøydde alle til danse etter. Rytmen hans breidde seg ut, nådde alt arbeid ved gruva, steig og heldt seg etter rørslene til stigeren, dei vart kvassare." (Stigeren. 3. utg. s. 20)

I det hele tatt lar Uppdal arbeidsprosessen framtre som en naturprosess i sitt vesen uavhengig av enhver bestemt samfunnsmessig form. Vekten legges på arbeidets stofflige side (dvs. bruksverdisiden). En slik orientering baserer seg på det faktum at det arbeiderskiktet som Uppdal skildrer hovedsakelig ble rekruttert fra nylig proletar-

Lasse og Geir

En anarkistisk film - til glede for borgerskapet

La det være sagt med en gang, dette er en amatørfilm. Det merkes, både gjennom dårlig filmning og dårlige skuespillerprestasjoner. Likevel, hvis dette kan svekke filmens meningsinnhold og budskap, så har filmen en positiv side. Filmens regissør Svend Hvam, som ifølge Dagbladet er Norges første dialektiske regissør (!), kunne ha kommet bedre fra det. Torgeir Scherven som spiller Lasse klarer seg ganske bra. Men Lasse Tømte (Geir) kunne med fordel for filmens budskap vært bytta ut med en annen. Heldigvis har det ikke skjedd. Vi har intet imot at et reaksjonært meningsinnhold blir forkleina av dårlig spill.

Filmen begynner med en scene på bussen hvor de to frikerne sitter og drikker øl og gjør det de kan for å provosere de andre på bussen. De søler øl og skjeller ut et par "alminnelige" mennesker og oppfører seg som pøbel av verste sort. En ungdom henvender seg til de to pøblene for å dempe dem, men blir skjelt ut for å være forræder og fascist. Han gir opp. Pøbelfrikerne fortsetter å skjelle ut andre, og den ene av dem blottes tilslett kjønnsorganet sitt for et noe hysterisk kvinmemenneske. Etter dette tilkaller den merkelig tålmofige bussjåføren politiet.

Ethvert normalt menneske som måtte oppleve slikt i virkeligheten ville selvsagt klødd i fingrene etter å banke opp de to pøblene. Meningen med filmen er imidlertid at vi skal føle sympati og forstå pøblene. Resten av filmen er lagt opp til det.

Vi får se at Geir kommer fra et alkoholisert hjem, og vi får se en illustrerende scene fra Lasses hjem. Her møter vi en vanlig arbeiderfamilie. Faren blir framstilt som en despot som terroriserer Lasse. Lasse har de siste to åra frika rundt i Oslo fordi han ikke har fått tak i noen "kule" dvs. morsomme jobber. Faren er naturligvis lei av at sønnen lever på han og at sønnen ikke gjør noen alvorlige forsøk på å skaffe seg jobb. Det hele framstilles imidlertid slik at vi føler sympati og forståelse for Lasse og tilsvarende motstand mot den brutale og dumme faren. Hele scenen (og filmen viser en forakt for vanlige arbeidsfolk som bare dagens forkrøpla utgave av anarkismen og de mest reaksjonære kan framvise).

Vi får etterpå en scene fra et tomt hus hvor pøblene har hatt et hasj-party og en kvinnelig sosialarbeider finner dem morgenen etter. Gateavisa beskriver scenen slik i sin anmeldelse:

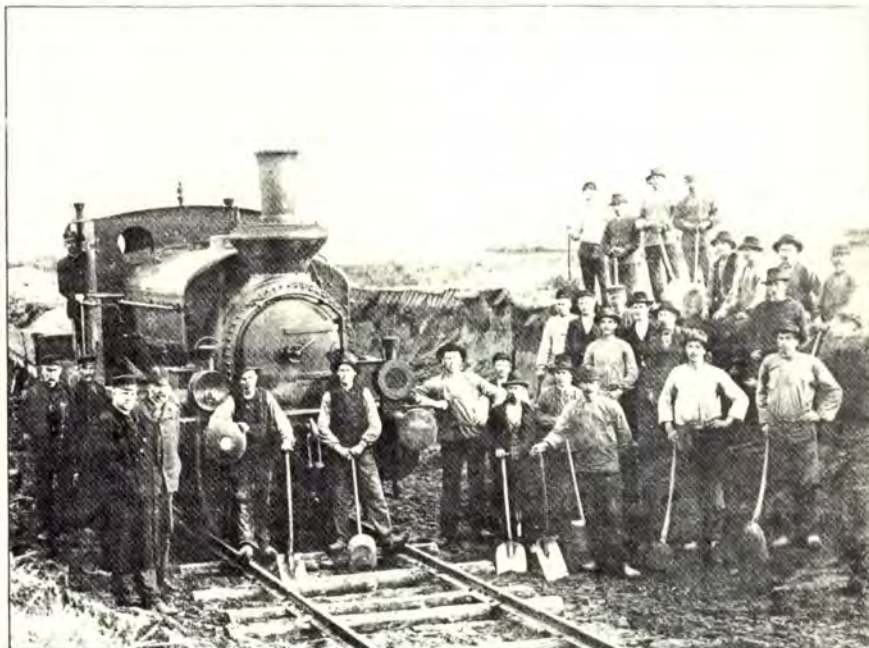
Etter at et sjekkeopplegg er falt i fisk kommer ei pent antrukket sosialdemokratisk jente fra ute-seksjonen, som legger an ei utengp vennlig-hva-kan-jeg-stå-til-tjeneste-med-maske, men etter guttens mening er hun bare en håndlanger. Konstaterer at hun ikke kan gjøre noe positivt. "Det kan du ta'ræ i ræva på!" er Lasses kontante svar. Gutta har gjennomskua hensikten hennes, og i scenen etterpå analyserer de "systemet" ut fra sine forutsetninger. De kommer fram til at VGs landsting ville plaffet dem ned med glede om de hadde fått lov...

Sosialarbeideren er altså ingen sosialarbeider i frikerens forestillingsverden men en lakei for sosialdemokratiet som forsøker å lure dem tilbake til det "sosialdemokratiske helvete" eller til "velferdshelvetet" som de kaller samfunnet.

I denne scenen kommer frikerens forkrøpla utgave av anarkistisk ideologi fram i følgende paranoide replikk: "Alt er lagt opp på å ta rotta på deg, uansett om du friker eller ikke, så hvorfor ikke frike da?" (!!!)

Motstanden mot samfunnet blir ikke en kamp mot kapitalismen, men en kamp mot vanlige menneskerforeldrene, sosialarbeiderne osv. Midlene blir hasjrøyking, trakasering av vanlige arbeidsfolk som reiser med bussen, å la være å jobbe, og å "servere det mest ekstreme fitteprat vi hittil har opplevd på norsk film" (Gateavisa). I det hele tatt, kampen føres gjennom å frike mest mulig ut.

Filmen er et godt uttrykk for hva den "anarkistiske og frihetlige sosialistiske bevegelse" står for. Et barnslig og reaksjonært opprør mot sosialdemokrati, tenkning, fylt med forakt for arbeiderklassen. Ikke rart at filmen ble hyllert av konservative aviser som Dagbladet og Aftenposten. Ifølge Aftenposten er det den beste norske filmen hittil i år. For borgerskapet er det utvilsomt det. T.L.

I "Herdsia" (merk titlene!) heter det f.eks. "Lid! Tol! Lid i djupaste pine! Einast han som har fått evna til å tola det verste, får djupaste pina. Og han må bera henne. Til ho ikkje lenger blir pine, men søle."

Vi skal vakte oss vel på grunnlag av dette å oppkonstruere en motsetning mellom "arbeiderdikteren" og "mystikeren" Uppdal. Denne misforståelsen har sitt grunnlag i at man godtar Uppdals begrep om arbeiderklasse. For ham blir det fysiske og ikke lønnsarbeidet det fundamentale i dannelsen av klassebegrepet. Følgen blir at rallaren, som jo er en historisk spesifikk overgangskategori, blir sett som de mest egentlige arbeidere - ja endog som arbeiderklassens kjerne og seinere i forfatterskapet utgjør de mennesket overhodet. Denne sjølførståelsen gjør seg ikke bare gjeldende i Uppdals univers. Den er også en logisk følge av disse arbeider-skiktens forhold til kapitalen slik det framtrer historisk. Formelt sett er de underordnet den (dvs. de er lønnsarbeidere), men hva sjølve arbeidsprosessen angår, er det ikke oppstått noen objektivitet i form av maskineri som underordner dem reelt.

iserte bønder. (Uppdal sjøl var sønn av en bonde som måtte selge garden sin). Altså fra et småborgerskap som i kraft av sitt arbeidsorganisering (små enheter/lite maskineri) nødvendigvis må være opphengt i bruksverdisiden. Og dette forhold disse nyproletariserte småborgerne inntrer i til kapitalen (formell underordning jfr. ovenfor) bidrar ytterligere til å forsterke denne orienteringen henimot å betrakte arbeidet som konkret fysisk virksomhet. Disse allmenne karakteristika ved disse arbeidernes arbeidsprosess er samtidig også de bestemmelser som plasserer dem som en historisk overgangskategori. Som en sådan begripes de ikke hos Uppdal men fikseres hinsides historien som en viderefører av "arven frå åttene, gjennom hundre-åra, tusen-åra,..."

Sosialt befinner Uppdals arbeidere seg i periferien av arbeiderklassen. På grunn av arbeidets spesielle karakter (anleggsarbeid) og dets avhengighet av konjunkturer (gruvearbeid) var det en stor grad av mobilitet iblant dem. Som rallare og gruvearbeidere ble de ikke integrert i noe perma-

Forts. side 8

ARBEIDERPARTIETS POLITIKK

Lønnsnedslag og arbeidsløshet i oppgangstider

Når vi så ser på situasjonen i Norge, finner vi at de trekk som beskriver situasjonen i USA, Japan og Vest-Tyskland, også gjelder her hjemme. Riktignok er oppgangen svakere og arbeidsløsheten lavere enn i disse tre landene. Men også i Norge er antallet arbeidsledige uvanlig høyt, samtidig som oppgangen har hatt liten innflytelse på sysselsettingen i industrien. Tvert om fortsetter oppsigelsene og permitteringerne, i løpet av årets første måneder ble 5000 personer berørt av driftsinnskrenkninger.

Den nedgang som har funnet sted i antallet arbeidsløse skyldes derfor de ekstraordinære sysselsettingstiltakene fra myndighetenes side, og ikke de bedre forhold i industrien. I mars i år var 15600 personer berørt av slike sysselsettingstiltak, altså mer enn det dobbelte av nedgangen i antallet arbeidsledige siden januar. Fremdeles er derfor antallet arbeidsløse godt over 21000, eller omlag 3500 flere enn på samme tid for ett år siden. I tillegg til de helt arbeidsløse var også 10 000 delvis sysselsatt (personer med innskrenket arbeidstid).

Når det gjelder prisstigningen holder denne seg på samme høye nivå som tidligere. I løpet av det siste året har prisene steget med 10%, og mens dette skjer har reallønna sunket kraftig. Uansett hva Arbeiderpartiet ved finansminister Kleppe måtte love, og uansett hva borgerlige og sosialdemokratiske aviser skriver, vil enhver når dette leses selv fått erfare at økningen i utbetalt lønn er lang mindre enn de 13% som er nødvendig dersom løftene om 3% økning i kjøpekraften skal kunne oppfylles.

Krisens virkninger i norsk økonomi og politikk

Som nevnt har den nåværende oppgangen bare hatt ubetydelig innflytelse på sysselsettingen i industrien. Den krisen som nå er delvis gjennomlevet, menes altså å ha utført sin oppgave, nemlig å utradere og brakkelegge produksjonsutstyr tilknyttet arbeidsintensiv industri og arbeidskrevende produksjonsmåter. Oppgangssituasjonen vil derfor være preget av en mer kapitalintensiv produksjon enn tidligere, krisen har medvirket til å rasjonalisere produksjonen. Færre arbeidere produserer stadig flere produkter, og det trengs en stadig større økning i produksjonen for å kunne opprettholde sysselsettingsnivået. Som en følge herav vil ikke oppgangen få umiddelbare følger for antallet arbeidsløse, dette vil først kunne avta lenge etter at produksjonen har passert sitt tidligere toppnivå.

For Arbeiderpartiets vedkommende er det imidlertid ikke tilstrekkelig med den økte arbeidsløshet som er en følge av krisens raseringer, nå skal det også bli uttalt politikk at arbeidsløsheten skal holdes oppe på et "passe" nivå. Dette er ikke ifølge hvem som helst, men ifølge den ustoppelige og overivrige bankdirektør Hermod Skånland, nød-

vendig for at lønnsnedslaget ikke skal bli for stor. Arbeidsløsheten skal altså opprettholdes for å hindre lønnsnedslag.

Men hr. Skånland nøyer seg ikke med å framsette sine ønsker, han har - som i tilfellet med hvordan en skulle holde prisene, som for Skånland er synonymt med lønningene, nede - også i dette tilfellet et forslag til hvordan det skal gjennomføres. Selvfølgelig går forslaget ut på at en oppnevner et utvalg bestående av representanter for staten og de viktigste organisasjonene i næringslivet til å overvåke lønnsnedslaget (les arbeidsløsheten). Med andre ord følger han opp suksessen fra lønnsoppgjøret og foreslår opprettet et "Skånlandutvalg II".

Mens Kleppe fant å måtte innføre en noe endret og "forbedret" versjon av Skånlands forslag i forbindelse med lønnsoppgjøret, kaster han nå - beruset av medgang - alle forsiktighetshensyn over bord. Fanden spare! I forbindelse med presentasjonen av "pakken" til årets oppgjør, opplyste derfor Kleppe at for å oppfylle "løftet" om en 3% økning i kjøpekraften, trengs det opprettet et utvalg til å overvåke, ikke prisstigningen, (som alle til da hadde trodd) men lønnsnedslaget. På denne måten vrir han på "løftet" om en kjøpekraftsøkning over fra lønnsoppgjøret, slik det opprinnelig var, til å gjelde for lønnsoppgjøret - lønnsnedslaget.

Hva så med prisstigninga som opprinnelig skulle overvåkes? Jo, den lover Kleppe å holde på omlag samme nivå som før! En kan si hva en vil om Kleppe og Arbeiderpartiet, men frekkhet overfor arbeiderne mangler de iallfall ikke.

På tross av den oppgangen som er i vente, er altså de økonomiske utsiktene for arbeiderklassen langt fra lyse. For det første vil jaget og presset på arbeiderne øke som en følge av den rasjonalisering som er og vil bli gjennomført. For det andre vil arbeidsløsheten bli liggende permanent på et høyere nivå enn før krisen inntraff og arbeidsløshet skal nå bevisst utnyttes som et middel til å holde lønningene nede. Og for det tredje er arbeiderklassen blitt fratatt innflytelsen over lønnsfastsettelsen. Lønna bestemmes nå av staten, NAF og ledelsen i LO over hodet på arbeiderne. Til neste år skal endog arbeidernes lokale organisasjoner totalt være avskåret fra lønnsforhandlingene, det såkalte "lille tariffoppgjør" i mai 1977 skal være en sak mellom staten, NAF og LO's representantskap. Vi ser med gru fram til resultatet.

På tross av dette seiler Arbeiderpartiet nå i kraftig medvind under slagordet "tryggeløst for arbeid og inntekt". For kommunistene må det bli en viktig opp-

gave å påvise at sosialdemokratene med dette ikke mener annet enn trygghet for kapitalisenes fortsatte utbytting av arbeiderne, og at slagordet er fullstendig meningsløst dersom det ikke betyr et brudd med selve det kapitalistiske systemet. For om mangt og mye er usikkert angående den framtidige økonomiske situasjonen i Norge, står en ting fast, og det er at etter oppgangen venter en ny og enda dyperegående krise enn den vi nå gjennomlever. Slik er systemets logikk, og "trygghet for arbeid og inntekt" forblir et munnrør dersom ikke politikken rettes inn mot et brudd med kapitalismen.

Kommunistenes oppgave er derfor å spre forståelsen av at alt fredelig samarbeid mellom arbeidere og kapitalister er en avsporing av en korrekt politikk for arbeiderklassen. Imidlertid vanskeliggjøres denne oppgaven av at det i dag ikke finnes noe seriøst alternativ til Arbeiderpartiet for arbeiderne, og verken SV eller AKP er i stand til å bli det.

På et område har imidlertid arbeiderne et klart alternativ til Ap's samarbeidspolitikk, og det er i retninglinjene for en korrekt faglig politikk. Den linje Kommunistisk Arbeiderforbund har trukket opp på dette området en linje som kort kan uttrykkes i ordene "tvers gjennom lov til seier", har gang på gang vist sin slagkraftighet og styrke.

Etterhvert som Kommunistisk Arbeiderforbund vokser, vil den faglige politikken bli satt inn i en større ramme, den vil bli et av mange ele-

KAPITALISMEN KAN IKKE TRYGGE ARBEIDSPLASSENE - 100 MANN PERMITTERES FOR UBESTEMT TID VED HUNSFOS FABRIKK

Hunsfoss fabrikk er, med sine omlag 1000 ansatte, den største bedriften i Vennesla kommune. I begynnelsen av april ble det klart at bedriften ville permittere 10% av arbeiderne for ubestemt tid. Årsaken til dette er de lave konjunkturerne på verdensmarkedet for papirindustrien. Som forverrende faktor har nedskrivningen av det engelske pundet virket inn.

Formannen i fagforeningen, Kåre Bergh Andresen, er, etter hva Sørlandet kan melde, innstilt på å lette bedriftens problemer: "Helst skal vi forsøke å lette produksjonen samtidig med at det er færre i arbeid." Det går ellers fram at foreningsstyret ser det som sin viktigste oppgave å organisere permitteringen. En av tillitsmennene, Ragnvald Mjåland, mener at: "Alle som har fylt 67 år burde vise så stor sosial forståelse at de frivillig søkte permisjon."

Vi tviler ikke på de hederlige hensiktene bak tillitsmennenes reaksjon på permitteringsvarslene, nemlig å komme best mulig ut av den vanskelige situasjonen. Men både på lang og kort sikt mener vi kommunistar at samarbeidslinja, som helt har dominert i etterkrigstidens høykonjunktur, ikke tjener arbeidernes interesser. På lang sikt er den med på å utvide den kapitalistiske perioden som lovmessig skaper kriser, og på kort sikt lar den arbeiderne bære byrdene i forbindelse med krisene. Vi vil oppfordre Hunsfossarbeiderne til å avvise permitteringen.

menter i en politikk som har den sosialistiske revolusjonen som mål. Når en slik helhetlig politisk linje er utarbeidet, vil arbeiderne også ha fått sitt alternativ til sosialdemokratiet.

KA's LANDSMØTE

Kommunistisk Arbeiderforbunds 3. landsmøte ble avholdt i Oslo 25. april. Foruten å velge ny sentralkomite, behandlet landsmøtet saker av økonomisk og organisatorisk art. Landsmøtet vedtok en støtte-erklæring til de streikende Linjegodsarbeiderne og sendte et hilsningstelegram til Folkerepublikken Kina. Hilsningstelegrammet gjengis i sin helhet nedenfor. Den tidligere landsmøtevalgte formann Egil Engeland, som i lengere tid har vært suspendert fra sitt verv, ble enstemmig ekskludert for disiplinærbrudd og brudd på forbundets vedtekter. Det ble videre vedtatt og endre betegnelsen Politbyrået til Sentralkomiteens politiske utvalg og Organisasjonsbyrået til Sentralkomiteens organisatoriske utvalg.

Til ny formann i Kommunistisk Arbeiderforbund ble valgt Harald Berntsen. Til medlemmer av politisk utvalg ble disse valgt:

Kjell Hovden - formann i faglig utvalg.
Eyvind Viken - redaktør av den røde Arbeideren.

Jørgen Sandemose - formann i studieutvalget.

Stein Hoftevedt ble valgt til ny formann i Sentralkomiteens organisatoriske utvalg. Esther Bergerud ble gjenvalgt som redaktør til forbundets teoretiske organ Røde Fane.

Kamerater!

Gjennom kampanjen for proletarietets diktatur har den kinesiske arbeiderklassen under KKP's ledelse gjort det klart at den ny-demokratiske revolusjonen i Kina måtte avløses av den sosialistiske revolusjonen hvor arbeiderklassen er den eneste revolusjonære klassen, og dermed sitt bidrag for å utvikle metodene for sosialismens oppbygging.

Kommunistisk Arbeiderforbunds 3. landsmøte, avholdt i Oslo 25/4 1976, vil med dette hilse Kinas Kommunistiske Parti og dets formann Mao-Tsetung. I en tid da det imperialistiske verdenssystemet er inne i en dypgående politisk krise, framstår Folkerepublikken Kina som verdensproletariatets fremste bastion. Ved sin utenrikspolitikk bidrar Kina i dag til å splitte og oppløse det imperialistiske verdenssystemet og dermed fremme sosialismens og kommunismens seier i verdensmålet. I denne kampen vil KKP ha KA's fulle solidaritet og støtte. KA er en ung organisasjon, dannet i kamp mot revisjonismen og den småborgerlige opportunismen, og vårt strategiske mål er å opprette det kommunistiske partiet i Norge bestående av arbeiderklassens mest framskredne elementer. Dette partiet er en forutsetning for at den norske arbeiderklassen kan bli i stand til å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen og opprette sitt eget proletariske diktatur. I dette arbeidet søker vi grunnlag i de aller beste tradisjoner i den kommunistiske bevegelsens historie. Marxisme-leninisme-Mao-Tsetungs tenkning er vår rettesnor her.

KA's 3. Landsmøte vil i den proletariske internasjonalismens navn uttrykke sin solidaritet med den kinesiske arbeiderklassen og dens parti KKP. Kina har ved sin styrking av proletarietets diktatur gjennom den demokratiske sentralismens metode, bevisst sosialismens overlegenhet, såvel på det politiske som det økonomiske område.

Fortsatt framgang i kampen for å styrke proletarietets diktatur i Kina!

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

Kameratslige hilsener fra
Kommunistisk Arbeiderforbunds
3. Landsmøte

Hvem er kreftsvulst?

-Arbeidsretten bør ikke lenger befatte seg med ulovlige streiker. Fagbevegelsens egne organer må rydde opp i disse kreftsvulstene, uttalte LO-formann Tor Aspengren til Arbeiderbladet 11. mai.

Han begrunnet det nærmere på følgende, interessante måte:

-I det øyeblikk hovedorganisasjonene - og her mener jeg også forbundene - har erklært at en konflikt er tariffstridig og ulovlig kan ikke Arbeidsretten forsterke dette på noen måte ved å erklære det samme.

Aspengrens uttalelse stadfester bare at arbeidere nå i så stor grad har mis-

tet enhver respekt for Arbeidsretten at den ikke lenger tjener sitt formål.

Derfor vil Aspengren nå begynne å ordne opp "innen egne rekker". Vi tror at etter hvert som folk åpner lønningssposene etter det kombinerte oppgjør og begynner å merke virkningene av dette, vil Aspengren få de største vansker med "å ordne opp". "Kreftsvulstene" kommer til å spre seg ut av Aspengrens kontroll.

Da vil det også på ny vise seg at det er Aspengren og alt han står for som er en kreftsvulst på arbeiderklassen, en vulst som må opereres bort i kampen!